

Budowlani

BIULETYN MAŁOPOLSKIEJ OKRĘGOWEJ
IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

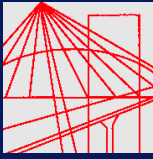
PAŹDZIERNIK 2003



W numerze m.in.:

- > Władze MOIIB
- > Szkolenia
- > Inżynier w Europie

NR 1



**MAŁOPOLSKA OKRĘGOWA IZBA
INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA (MOiIB)
w KRAKOWIE**

ul. WARSZAWSKA 17 (I piętro)
31-155 KRAKÓW
tel.: (12) 630-90-60, 630-90-61
fax: (12) 632-35-59
www.map.piib.org.pl
biuro czynne poniedziałek, środa,
piątek 9.00 – 14.00
wtorek, czwartek 12.00–18.00

Adres do korespondencji:
Małopolska Okręgowa Izba
Inżynierów Budownictwa w Krakowie
skrytka pocztowa 6
30-961 Kraków 5

Punkty Informacyjne w Tarnowie
i Nowym Sączu udzielają informacji
na temat działalności Izby oraz
przyjmują wnioski o wpisanie na listę
członków MOiIB w Krakowie

Tarnów, Rynek 10, I p.
Punkt informacyjny czynny w każdy
wtorek w godz. od 14.00 do 17.00.
Tel. (014) 621-55-29.

Nowy Sącz,
ul. Kraszewskiego 44.
Terminy dyżurów:
trzy pierwsze czwartki miesiąca
w godz. 17.00 – 19.00.
ostatni poniedziałek miesiąca
w godz. 14.00 – 17.00
Wiceprzewodniczący Rady MOiIB
Jerzy Rasiński pełni dyżur
w pierwszy i trzeci tydzień miesiąca
w godz. 17.00 – 18.00.

Dyżury Przewodniczącego Rady MOiIB
w każdy wtorek
w godz. 15.00 – 16.00
w siedzibie Izby.

Dyżury Sekretarza Rady MOiIB
w każdy czwartek
w godz. 16.00 - 17.00
w siedzibie Izby

Dyżur Okręgowego
Rzecznika Odpowiedzialności
Zawodowej i Przewodniczącego
Sądu Dyscyplinarnego
– 30 października,
13, 27 listopada,
11 grudnia 2003 r.
w godz. 16.00 – 18.00.

Dyżury członków Okręgowej
Komisji Kwalifikacyjnej
odbywają się w siedzibie Izby
w każdy czwartek
w godz. 15.00 – 18.00.

Dyżur Przewodniczącego Okręgowej
Komisji Kwalifikacyjnej
lub jego zastępcy w sprawach
skarg i wniosków
– w każdy pierwszy czwartek miesiąca
w siedzibie Izby
w godz. 15.00 – 16.00.
Punkt porad prawnych dla członków
MOiIB czynny w siedzibie Izby
w każdy czwartek
w godz. 17.00 – 18.00.



Siedziba Małopolskiej Okręgowej
Izby Inżynierów Budownictwa
przy ul. Warszawskiej w Krakowie

PREZYDIUM OKRĘGOWEJ RADY MOiIB

Zygmunt Rawicki – przewodniczący
Antoni Kawik – wiceprzewodniczący
Jerzy Rasiński – wiceprzewodniczący
Grażyna Skoplak – sekretarz
Irena Bobulska-Pacek – skarbnik
Małgorzata Trębacz – zastępca sekretarza
Wojciech Pawlikowski – członek
Zbigniew Kot – członek
Bogusław Pilujski – członek

SKŁAD OKRĘGOWEJ RADY MOiIB

1. Wojciech Biliński
2. Irena Bobulska-Pacek
3. Andrzej Drożdż
4. Krystyna Duraczyńska
5. Zbigniew Dutka
6. Krzysztof Dyk
7. Paweł Fenrych
8. Henryk Hołota
9. Krzysztof Janusz
10. Antoni Kawik
11. Marek Kluczyński
12. Zbigniew Kot
13. Józef Mąka
14. Zbigniew Niziołek
15. Wojciech Pawlikowski
16. Bogusław Pilujski
17. Zygmunt Rawicki
18. Jerzy Rasiński
19. Jan Skawiński
20. Grażyna Skoplak
21. Wiesław Smoroński
22. Małgorzata Trębacz
23. Stefan Wieloch
24. Joanna Wingralek
25. Janina Wisor-Pronobis

**SKŁAD OKRĘGOWEJ
KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ**

1. Stanisław Karczmarczyk – przewodniczący
2. Małgorzata Borsukowska-Stefaniczek
3. Stanisław Chrobak
4. Janusz Cieśliński
5. Krzysztof Dybaś
6. Piotr Kutyrński
7. Piotr Lechowicz – wiceprzewodniczący
8. Artur Ludomirski
9. Hieronim Perczyński
10. Stefan Popławski
11. Krzysztof Siekierzyński
12. Tadeusz Sułkowski – wiceprzewodniczący
13. Jerzy Tworek – sekretarz

**SKŁAD OKRĘGOWEJ KOMISJI
REWIZYJNEJ**

1. Henryk Trębacz – przewodniczący
2. Tomasz Iwaszko

3. Jarosław Krzywiac
4. Danuta Opolska – sekretarz
5. Zygmunt Salwiński
6. Andrzej Turowicz – wiceprzewodniczący

**SKŁAD OKRĘGOWEGO
SĄDU DISCYPLINARNEGO**

1. Zbigniew Domostawski – przewodniczący
2. Zbigniew Braś
3. Ryszard Damijan
4. Czesław Grzesiak
5. Janusz Jedynek
6. Krzysztof Klass
7. Andrzej Kucharski – wiceprzewodniczący
8. Zbigniew Łagan
9. Krzysztof Majda – wiceprzewodniczący
10. Józef Potrzebowski
11. Elżbieta Ryzner – sekretarz
12. Tadeusz Szmigiel
13. Mieczysław Wiśniewski

**OKRĘGOWY RZECZNIK
ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ**

1. Stanisław Abrahamowicz – rzecznik
2. Józef Czekajski – zastępca rzecznika
3. Wiktoria Konczewska – zastępca rzecznika

**DELEGACI NA I KRAJOWY ZJAZD
IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA**

1. Stanisław Abrahamowicz
2. Irena Bobulska-Pacek
3. Janusz Cieśliński
4. Andrzej Drożdż
5. Krystyna Duraczyńska
6. Zbysław Kałkowski
7. Stanisław Karczmarczyk
8. Antoni Kawik
9. Krystyna Korniak-Figa
10. Zbigniew Kot
11. Elżbieta Mierzowska
12. Jerzy Oprocha
13. Andrzej Pelech
14. Zbigniew Racoń
15. Zygmunt Rawicki
16. Leszek Reguła
17. Józef Szostak
18. Kazimierz Ślusarczyk

**CZŁONKOWIE MOiIB
WE WŁADZACH KRAJOWYCH
POLSKIEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA (PIIB)**

1. Janusz Ciesielski – członek KKK
2. Zbysław Kałkowski – wiceprzewodniczący KR
3. Krystyna Korniak-Figa – przewodnicząca KKR
4. Zbigniew Rawicki – członek KR
5. Leszek Reguła – członek KSD
6. Kazimierz Ślusarczyk – członek KR



Przewodniczący MOiIB
Zygmunt Rawicki

Szanowni Państwo, Koleżanki i Koledzy

Izba Inżynierów Budownictwa stała się faktem. Na mocy ustawy powstało 17 izb okręgowych, w tym nasza, małopolska, która formalnie rozpoczęła swoją działalność 1 stycznia 2003 roku. Prace nad organizacją izb zaczęły się jednak znacznie wcześniej. W naszym okręgu zespół organizacyjny MOiIB, składający się z reprezentantów 6 stowarzyszeń (PZITB, PZITS, SEP, SITWM, SITK, ZMRP), rozpoczął działalność już w styczniu 2001 roku, doprowadzając do I Zjazdu Założycielskiego MOiIB (26 czerwca 2002 r.), na którym wybrano władze na 4-letnią kadencję. Okres do II Zjazdu Sprawozdawczego (15 kwietnia 2003 r.) wypełniony był przede wszystkim pracami organizacyjnymi. Był to trudny czas niewdzięcznej działalności, kiedy mimo ogromnego zaangażowania wielu osób, efekty były mało widoczne. Ale teraz jesteśmy już organizacyjnie przygotowani do realizacji zadań wynikających z ustawy o samorządzie zawodowym w budownictwie oraz określonych przez zjazdy krajowe i nasze okręgowe.

Jednym z podstawowych zadań samorządu zawodowego jest współdziałanie w doskonaleniu kwalifikacji zawodowych członków izb. W celu realizacji tego zadania MOiIB przyjęła w swoim programie działania organizację szkoleń i systematyczne doskazywanie m.in. poprzez prenumeratę dla swoich członków podstawowych czasopism technicznych, rekomendowanych przez PIIB i branżowe stowarzyszenia. Do chwili obecnej zakupiliśmy dla wszystkich członków MOiIB „Przeгляд Budowlany” nr 6, nr 7/8, nr 9 i nr 10. Każdy region ma jednak swoją specyfikę, co odzwierciedla się w wydawaniu własnych biuletynów przez niektóre izby. Nasza małopolska, jako jedna z największych w kraju, także powinna mieć własny biuletyn informacyjny. Wprawdzie mamy od początku istnienia izby własną stronę internetową (www.map.piib.org.pl), na której staramy się podawać najistotniejsze i bieżące informacje, ale mamy świadomość, że tą drogą nie docieramy do wszystkich zainteresowanych działalnością izby (szacuje się, że jedynie ok. 15 proc. członków izby ma dostęp do Internetu).

Podjęliśmy więc próbę wydawania własnego biuletynu o nazwie „Budowlani”. Chcielibyśmy, aby docierał on do każdego członka Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa (a w bazie izby jest nas już zarejestrowanych ok. 9000) nie rzadziej niż raz na kwartał.

W naszym biuletynie zamierzamy publikować najważniejsze informacje z działalności Izby Okręgowej i Krajowej, a także informować o zmieniających się przepisach prawnych, ustawach, rozporządzeniach, nowościach materiałowo-technologicznych oraz ważnych wydarzeniach interesujących szerokie środowiska budowlane z naszego regionu.

Pierwszy numer biuletynu „Budowlani” oddajemy z nadzieją na życzliwe przyjęcie, ale także z oczekiwaniem na uwagi i współdziałanie w dalszym jego doskonaleniu. Formuła naszego branżowego, regionalnego czasopisma jest otwarta.

Życzymy sobie nawzajem powodzenia!

Z wyrazami szacunku
i koleżeńskimi pozdrowieniami

Zygmunt Rawicki

Przewodniczący MOiIB

„Budowlani” – Biuletyn Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

Redaguje zespół: Zygmunt Rawicki, Grażyna Skoplak.

Wydawca – Małopolska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa.

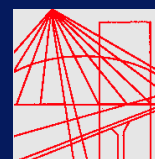
31-155 Kraków, ul. Warszawska 17, tel. (12) 630-90-60, 630-90-61.

Na okładce: Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie Łagiewnikach. Fot. Anna Kaczmarsz

Skład i łamanie: J&R Agencja Reklamowa, 31-573 Kraków, ul. Krymska 10

Druk: Drukarnia Kolor Art Spółka Cywilna Robert Tańcula i Nawara Stanisław

Nakład 7000 egzemplarzy



SPIS TREŚCI:

Kalendarium -	str. 4 - 5
Struktura organizacyjna MOiIB -	str. 4
Zjazd sprawozdawczy MOiIB -	str. 4
Realizacja programu działania -	str. 5
X spotkanie organizacji budowlanych Krajów Grupy Wyszehradzkiej -	str. 6
Międzynarodowa Konferencja „Budownictwo sakralne...” -	str. 6
Realizacja i plan szkoleń w IV kwartale 2003 -	str. 7 - 8
Wzmacnianie strukturalne obiektów zabytkowych -	str. 9 - 10
Co w Krajowej Radzie? -	str. 11
Spotkanie ECEC w Wiedniu -	str. 11
Działalność Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej -	str. 12
Certyfikacja w zawodzie inżyniera budownictwa -	str. 13 - 15
Zdaniem inspektora nadzoru budowlanego -	str. 16
Wiecha na uczelni -	str. 16
Małopolska najlepsza -	str. 17
Najlepsze budowy Małopolski -	str. 18



KALENDARIUM MOIIB



▶ 26.06.2002 I Zjazd MOIIB (założycielski)



▶ od 04.07.2002 do 24.03.2003:
6 zebrań Okręgowej Rady MOIIB,
7 zebrań Prezydium Rady MOIIB.
▶ 17.09.2002 Patronat MOIIB nad Targami Budownictwa „JESIEN” 2002”.
▶ 27-28.09.2002 Udział delegacji MOIIB w I ZK PIIB.

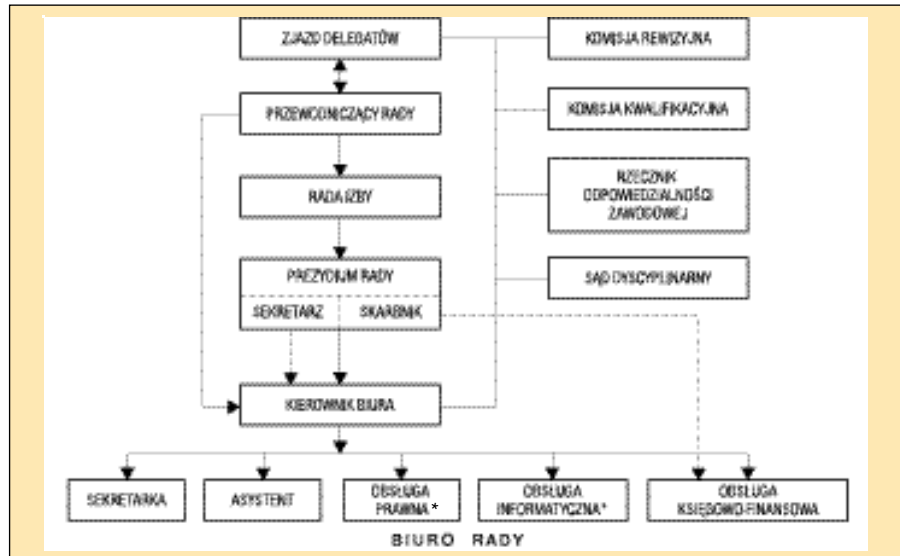


▶ 25.11.2002 Podpisanie w Krakowie Umowy o współpracy pomiędzy Ostrawską Izbą Budownictwa i Ostrawskim Związkiem Inżynierów a MOIIB i PZITB O/Kraków
▶ 24.03.2003 Powołanie 4 Zespołów Problemowych MOIIB do spraw:
– etyki i ochrony zawodu
– procesów budowlanych
– działań samopomocowych
– szkolenia i stałego doskonalenia



▶ 15.04.2003 II Zjazd MOIIB (sprawozdawczy)
▶ 24.04.2003 Patronat MOIIB nad Targami Budownictwa „WIOSNA” 2003”
▶ 5.05-20.10.2003 2 zebrania Okręgowej Rady MOIIB, w tym 1 wyjazdowe w Tabaszowej k. Nowego Sącza

Struktura organizacyjna Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa



*stanowisko może być zlecone do prowadzenia osobie fizycznej lub prawnej



Prof. Zbigniew Grabowski
– prezes Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Zjazd Sprawozdawczy Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa 15.04.2003 r.

15 kwietnia br. odbył się Zjazd Sprawozdawczy MOIIB. Na 205 delegatów wybranych na I Założycielski Zjazd, obecnych było 115 delegatów, co stanowi 56 proc. W zjeździe uczestniczył prof. Zbigniew Grabowski – prezes Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa.

Sprawozdanie z działalności merytorycznej Rady MOIIB od I Zjazdu przedstawił kol. Zygmunt Rawicki, przewodniczący Rady MOIIB, a sprawozdanie finansowe za okres od 1 czerwca do 31 grudnia 2002 roku – kol. Irena Bobulska-Pacek – skarbnik MOIIB. Przedstawione zostały także sprawozdania organów Rady: Komisji Kwalifikacyjnej – kol. Stanisław Karczmarczyk – przewodniczący OKK, Sądu Dyscyplinarnego – kol. Zbigniew Domosławski – przewodniczący OSD, Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej – kol. Stanisław Abrahamowicz, Komisji Rewizyjnej – kol. Henryk Trębacz – przewodniczący OKR. Wszystkie sprawozdania zostały przyjęte przez delegatów jednomyślnie.

Ramowy program działania MOIIB na rok 2003 przedstawiła kol. Grażyna Skoplak – sekretarz MOIIB, a preliminarz budżetu na 2003 rok – kol. Irena Bobulska-Pacek – skarbnik MOIIB. Oba te dokumenty, po dyskusji, zostały przyjęte

przez delegatów jednomyślnie. Zjazd przyjął także uchwały i wnioski, wśród których za ważne należy uznać dwa:

– Zjazd upoważnia delegatów MOIIB na II Krajowy Zjazd Izby do szczegółowego opracowania wniosków zgłoszonych na piśmie, dotyczących Krajowej Izby i przedłożenia ich na II Krajowym Zjeździe. W szczególności dotyczy to wniosków:

- obniżenia składki,
- wpłaty składki w jednym miejscu, tj. w Okręgowej Izbie i rozdział tej składki pomiędzy PIIB i MOIIB,
- składki dla emerytów,
- renegocjacji ubezpieczenia zarówno co do wysokości składki, jak i terminów wpłat,
- sposobu i wysokości pobierania wpisowego przy odwieszaniu lub ponownym wpisie do Izby.

– Prezydium Rady MOIIB wystąpi do Ministra Infrastruktury poprzez Krajową Radę w sprawie zmiany rozporządzenia dotyczącego możliwości uzyskiwania uprawnień przez inżynierów i techników – absolwentów wydziałów Akademii Górniczo-Hutniczej Wydział Nafty i Gazu, jak również absolwentów Technikum Gazowniczego w Krakowie.

Zygmunt RAWICKI



Realizacja programu działania przyjętego przez II Zjazd MOIIB na rok 2003

MOIIB, jako okręgowa izba inżynierów budownictwa, jest jednostką samorządu zawodowego, który tworzą jej członkowie z chwilą uzyskania wpisu na listę członków – zgodnie z miejscem zamieszkania.

Zadania samorządu zawodowego określają dwa podstawowe dokumenty:

Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów, a także zmiany wprowadzone do ustawy dnia 15 lutego 2002 r.

Statut Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, uchwalony na I Zjeździe Krajowym Izby we wrześniu 2002 r.

Ustawa o samorządach zawodowych w art. 8 formułuje 14 podstawowych zadań samorządów zawodowych, które, dla przypomnienia, podajemy w całości:

- sprawowanie nadzoru nad należytem i sumiennym wykonywaniem zawodu przez członków izb,
- reprezentowanie i ochrona interesów zawodowych swoich członków,
- ustalanie zasad etyki zawodowej i nadzór nad jej przestrzeganiem,
- nadawanie i pozbawianie uprawnień budowlanych w specjalnościach, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy Prawo budowlane, zwanych dalej „uprawnieniami budowlanymi”, uznawanie kwalifikacji zawodowych cudzoziemców oraz nadawanie tytułu rzeczoznawcy budowlanego,
- przeprowadzanie egzaminów oraz potwierdzanie kwalifikacji osób, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 3 - 5 (ustawy o samorządach zawodowych...),
- współdziałanie z organami administracji rządowej i organami samorządu terytorialnego oraz z innymi samorządami zawodowymi i stowarzyszeniami zawodowymi,
- opiniowanie minimalnych wymagań programowych w zakresie kształcenia zawodowego architektów, inżynierów budownictwa lub urbanistów oraz wnioskowanie w tych sprawach,
- współdziałanie w doskonaleniu kwalifikacji zawodowych architektów, inżynierów budownictwa lub urbanistów,
- zarządzanie majątkiem i działalnością gospodarczą samorządu zawodowego,
- prowadzenie postępowań w zakresie odpowiedzialności zawodowej i dyscyplinarnej członków samorządów zawodowych,
- opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących architektury, budownictwa lub zagospodarowania przestrzennego,
- organizowanie i prowadzenie instytucji pomocowych oraz innych form pomocy materialnej członkom samorządów zawodowych,
- prowadzenie list członków samorządów zawodowych,
- realizacja zadań statutowych.

Statut PIIB, między innymi, określa zasady działania samorządu zawodowego inżynierów budownictwa ustalone dla potrzeb reprezentowania i ochrony interesów zawodowych członków. Odwołuje się ponadto do regulaminów działania, zatwierdzonych na I Zjeździe Krajowym.

Program działania MOIIB uwzględnia z mocy prawa wymienione wyżej zadania ustawowe – na

zasadach określonych w Statucie PIIB i odpowiednich regulaminach.

Wdrażanie programu do realizacji odbywa się sukcesywnie, w miarę uzyskiwania zdolności organizacyjnych utworzonego od podstaw biura MOIIB. Obecnie organizacja biura w podstawowym zakresie dobiegła końca i na dobre rozpoczęła się działalność na rzecz członków.

A oto krótkie zestawienie najważniejszych prac MOIIB:

- założenie strony internetowej MOIIB i wprowadzenie na nią wszystkich niezbędnych dokumentów oraz okresowo aktualizowanych i uzupełnianych informacji dla członków,
- prowadzenie strony internetowej w Biuletynie Informacji Publicznej PIIB – zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112 z 2001 r.),
- rozpoczęcie współpracy z organami administracji rządowej i samorządów terytorialnych,
- zorganizowanie i przeprowadzenie w lipcu 2003 r. pierwszych egzaminów na uprawnienia budowlane oraz przygotowanie jesiennej tury egzaminów,
- organizacja punktów informacyjnych MOIIB w Tarnowie i Nowym Sączu, rozpoczęcie działalności,
- organizacja szkoleń z zakresu nowego prawa budowlanego w Krakowie i w punktach terenowych MOIIB,
- opracowanie projektu Biuletynu Informacyjnego MOIIB w formie czasopisma, przygotowanie materiałów i wydanie pierwszego numeru,
- udzielanie członkom porad prawnych (dyżury prawnika raz w tygodniu) z zakresu pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie,
- pełnienie stałych dyżurów przez członków Prezydium i pozostałych organów dla potrzeb członków MOIIB (wg ustalonego harmonogramu),
- powołanie zespołów problemowych, takich jak: samopomocy, szkolenia i stałego doskonalenia, procesów budowlanych oraz etyki i ochrony zawodu, opracowanie regulaminów działania tych zespołów i rozpoczęcie działalności od października 2003 r.,
- nakreślenie programu współpracy MOIIB ze stowarzyszeniami techniczno-naukowymi,
- prenumerata podstawowych czasopism technicznych, dostępnych dla członków w siedzibie biura MOIIB,
- współpraca z Izłą Krajową i innymi izbami okręgowymi,
- codzienne kontakty z członkami MOIIB bezpośrednio w biurze lub drogą listowną i internetową, prowadzenie i bieżące aktualizowanie list członków MOIIB, wydawanie zaświadczeń itp.

Zapoczątkowanie programowej działalności MOIIB wiązało się z dużym wysiłkiem organizacyjnym w zakresie pozyskania kompetentnego personelu biura i podstawowego zaplecza biurowego, które będzie uzupełniane w miarę możliwości i potrzeb, dla zapewnienia członkom ich ustawowych i statutowych praw oraz pomocy w pełnieniu samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie na poziomie europejskim.

Grażyna SKOPLAK

- ▶ 5 zebrań Prezydium Rady MOIIB, w tym 1 wyjazdowe w Ciężkowicach k. Tarnowa z udziałem delegatów na II Zjazd Krajowy PIIB (sprawozdawczy)
- ▶ 5.05.03 r. – Seminarium nt. nowelizacji prawa budowlanego w Krakowie



- ▶ 13-14.06.2003 – Udział delegatów MOIIB w II Zjeździe Krajowym PIIB (sprawozdawczym).
- ▶ 8.07.03 r. – Seminarium nt. nowelizacji prawa budowlanego w Nowym Sączu.
- ▶ 4.07.03 r. – Powołanie Konwentu Przewodniczących Samorządów Zawodowych przy Marszałku Województwa Małopolskiego.
- ▶ 11.07.2003 – Udział w Konwencie Starostów Województwa Małopolskiego z udziałem Powiatowych Inspektorów Nadzoru Budowlanego.
- ▶ 5-8.07.03 r. – Przeprowadzenie przez MOIIB pierwszych egzaminów na uprawnienia budowlane.
- ▶ 15.07.03 r. – Wprowadzenie na stronę internetową PIIB Biuletynu Informacji Publicznej MOIIB



- ▶ 22.07.03 r. – Uroczyste wręczenie 84 decyzji o nadaniu uprawnień budowlanych
- ▶ 18.09.03 r. – Patronat MOIIB nad Targami Budownictwa „JESIEN” 2003”
- ▶ 26.09.03 r. – Zatwierdzenie przez Radę Regulaminów działania Zespołów Problemowych i rozpoczęcie działalności ZP.



- ▶ 26.09.03 r. – Podpisanie akcesji PIIB do Europejskiej Rady Izby Inżynierów Budownictwa (ECEC) w Wiedniu – z udziałem Przewodniczącego MOIIB.
- ▶ 30.09.03 r. – Seminarium nt. nowelizacji prawa budowlanego w Krakowie
- ▶ 3.10.03 r. – Seminarium nt. nowelizacji prawa budowlanego w Tarnowie
- ▶ 10.2003 – Wydanie I numeru Biuletynu Informacyjnego MOIIB „Budowlani”.



X spotkanie organizacji budowlanych z krajów Grupy Wyszehradzkiej



Uczestnicy spotkania Grupy Wyszehradzkiej

Poczawszy od roku 1994, corocznie w październiku, każdorazowo w innym kraju, odbywa się spotkanie organizacji budowlanych – związków i izb inżynierskich krajów Grupy Wyszehradzkiej. W tym roku gospodarzem X, jubileuszowego spotkania był Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa. Spotkanie odbyło się w dniach 3–5 października i poświęcone było głównie wypracowaniu wspólnego stanowiska organizacji budowlanych krajów Grupy Wyszehradzkiej przed ich wejściem do Unii Europejskiej.

W przededniu spotkania odbyła się międzynarodowa konferencja „Budownictwo sakralne w krajach Grupy Wyszehradzkiej”, (sprawozdanie z konferencji publikujemy poniżej). Oprócz gospodarzy (PZITB) uczestnikami spotkania były delegacje: Czeskiej Izby Autoryzowanych Inżynierów i Techników Budownictwa (CKAIT), Czeskiego Związku Inżynierów Budowlanych (CSSI), Węgierskiej Izby Inżynierów Budownictwa (MMK), Słowackiej Izby Inżynierów Budownictwa (SKSI), Słowackiego Związku Inżynierów Budowlanych (SZSI) oraz Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa (PIIB). Obserwatorami była delegacja Chorwackiego Związku Inżynierów Budownictwa (HSGI).

Przedstawiciele związków i izb inżynierskich krajów Grupy Wyszehradzkiej (V–4) ustalili, że:

- organizacje budowlane (związki i izby) powinny prezentować na arenie międzynarodowej jednolite, wspólnie wypracowane stanowisko. Dotyczy to wystąpień na forum organizacji będących w strukturach UE, między innymi ECCE i ECEC.

- przyjmując z zadowoleniem powstanie Europejskiej Rady Izb Inżynierów Budownictwa (ECEC) z siedzibą w Wiedniu, organizacje budowlane wnioskuje o rozszerzenie jej egzekutywy o przedstawiciela Grupy Wyszehradzkiej. Strona polska, jako organizator dziesiątego spotkania grupy V–4, przekazuje niniejsze stanowisko organizacjom będącymi członkami V–4 oraz przewodniczącemu ECEC.

- według zaleceń UE jest konieczne zapewnienie utrzymania wysokiego poziomu przy wyko-

nywaniu zawodu inżyniera. Jego działalność bezpośrednio wpływa na bezpieczeństwo i zdrowie obywateli oraz jakość środowiska naturalnego. Gwarancją odpowiedniego poziomu usług budowlanych są Izby Inżynierów (powołane na podstawie ustawy). Organizacje budowlane wyrażają zaniepokojenie sytuacją zaistniałą na Słowacji, w związku z próbą zmiany statusu Słowackiej Izby Inżynierów Budowlanych (SKSI). Obowiązkowa przynależność do izb inżynierskich gwarantuje utrzymanie jednolitego poziomu usług inżynierskich w Europie Środkowej. Ograniczenie działalności oraz praw Słowackiej Izby spowoduje dyskryminację fachowców z tego kraju w stosunku do innych krajów europejskich.

- przyjęto, że organizacja budowlana z kraju będącego gospodarzem posiedzenia może zapraszać na nie przedstawicieli z innych krajów w charakterze obserwatorów.

- organizacje popierają stanowisko Czeskiej Izby Inżynierów i Techników Budownictwa (CKAIT) w sprawie uzyskania grantu dotyczącego przedłużenia „szlaku postindustrialnego” (European Route of Industrial Heritage) na obszar krajów Grupy Wyszehradzkiej.

- przetargi na roboty budowlane powinny uwzględniać kwalifikacje przedsiębiorstw i jakość proponowanej usługi i inne kryteria, a nie tylko cenę oferty.

- organizacje uważają, że jest wskazana ochrona wewnętrznego rynku prac budowlanych na terenie krajów Grupy Wyszehradzkiej.

W drugim dniu uczestnicy spotkania mieli możliwość zwiedzenia klasztoru Ojców Paulinów na Jasnej Górze w Częstochowie oraz zapoznania się z pracami konserwatorsko-adaptacyjnymi twierdzy, obejmującej zabytkowe obwarowania bastionu św. Rocha „Fortalitium Marianum”.

Następne posiedzenie organizacji budowlanych z krajów Grupy Wyszehradzkiej odbędzie się w Węgrzech, od 7 do 10 października 2004 r.

Zygmunt RAWICKI



Otwarcie konferencji

Międzynarodowa Konferencja „Budownictwo sakralne w krajach Grupy Wyszehradzkiej”

2 października 2003 roku odbyła się Międzynarodowa Konferencja „Budownictwo sakralne w krajach Grupy Wyszehradzkiej”. Honorowy patronat nad konferencją objął Jego Eminencja ks. kardynał Franciszek Macharski – metropolita krakowski, który przed rozpoczęciem obrad konferencji odprawił dla jej uczestników mszę świętą.

Konferencja odbyła się w przededniu spotkania organizacji budowlanych – związków i izb inżynierskich z krajów Grupy Wyszehradzkiej (3–5 października). Spotkania te organizowane są corocznie, poczynając od 1994 roku, każdorazowo w innym kraju z Grupy Wyszehradzkiej i obecne było już 10., poświęconym głównie wypracowaniu wspólnego stanowiska przed wejściem naszych krajów do struktur Unii Europejskiej.

Tematyka kilkunastu referatów zamówionych u autorów z Czech, Słowacji, Węgier i Polski doty-

czyła doświadczeń związanych z budowaniem i utrzymaniem w dobrym stanie technicznym dawnych i współczesnych obiektów sakralnych w krajach Grupy Wyszehradzkiej, doświadczeń projektowych i realizacyjnych oraz wybranych przykładów renowacji i sanacji tych budowli. Stanowiła ona forum wymiany doświadczeń z zakresu budownictwa sakralnego w krajach Grupy Wyszehradzkiej, a także była świadectwem wkładu myśli i kultury chrześcijańskiej naszych krajów w jednoczącą się Europę.

Konferencja odbyła się w kompleksie Domu Duszpasterskiego przy Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie Łągiwnikach, miejscu szczególnym nie tylko dla Krakowa i Polski, ale także całego świata. Jest to miejsce, które dwukrotnie odwiedził Ojciec Święty Jan Paweł II (1997 i 2002) i w którym zawierzył świat Miłosierdziu Bożemu.

dokończenie na str. 8



Goście konferencji „Budownictwo sakralne”




Realizacja i plan szkoleń, kursów i seminariów organizowanych lub współfinansowanych przez Małopolską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa w IV kwartale 2003 r.

Zespół ds. szkoleń i stałego doskonalenia członków MOIIB

L.p.	Temat: kursu/seminarium/konferencji/wycieczki technicznej	Data	Wykładowca / Organizator
1.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Nowelizacja prawa budowlanego	30.09.2003 Kraków	PZITB & MOIIB
2.	j.w.	3.10.2003 Tarnów	PZITB & MOIIB
3.	branża ogólnobudowlana – PZITB: branża sanitarna – PZITS: branża wodno-melioracyjna – SITWM: branża elektryczna – SEP: Kurs przygotowujący do egzaminu na uprawnienia budowlane – edycja XIX	10.10.2003	PZITB – Oddział w Krakowie, PZITS – Oddział w Krakowie SITWM – Oddział w Krakowie SEP – Oddział w Krakowie & MOIIB
4.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Kosztorysowanie robót budowlanych – edycja IX	10.10.2003	PZITB & MOIIB
5.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Kurs doskonalący dla inspektorów nadzoru budowlanego – IV edycja	15-16-17.10.2003	PZITB & MOIIB
6.	branża ogólnobudowlana – PZITB: XV Ogólnopolska Interdyscyplinarna Konferencja Naukowo-Techniczna „Ekologia a Budownictwo – Bielsko-Biała (możliwość indywidualnego dofinansowania do konferencji dla członków MOIIB)	16-18.10.2003	Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa Oddział Bielsko-Biała
7.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Nowa norma żelbetowa PN-B-03264: 2002 na tle normy PN-B-03264: 1999 (dla członków MOIIB udział bezpłatny)	23.10.2003	Politechnika Krakowska, PZITB & MOIIB
8.	branża sanitarna – PZITS: X Jubileuszowa Ogólnopolska Konferencja Naukowo-Techniczna „Ochrona jakości i zasobów wód w aspekcie dyrektyw Unii Europejskiej” – Zakopane Kościelisko (możliwość indywidualnego dofinansowania do konferencji dla członków MOIIB)	5-7.11.2003	Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych Oddział w Krakowie
9.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Zmiany i nowe rozporządzenia wykonawcze w prawie budowlanym (dla członków MOIIB udział bezpłatny)	18.11.2003	MWINB PZITB & MOIIB
10.	branża ogólnobudowlana – PZITB: XII Konferencja Naukowo-Techniczna w Krakowie pt.: „Żelbetowe i sprężone zbiorniki na materiały sypkie i ciecze” – Kraków, Politechnika Krakowska (możliwość indywidualnego dofinansowania do konferencji dla członków MOIIB)	19-21.11.2003	Politechnika Krakowska, Instytut Materiałów i Konstrukcji Budowlanych PZITB & MOIIB
11.	Nowa Norma „Beton zwykły” (dla członków MOIIB udział bezpłatny)	27.11.2003	Politechnika Krakowska PZITB & MOIIB
12.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Wycieczka techniczna na budowę nagrodzoną w konkursie PZITB „Budowa Roku 2002“: NAGRODA 2. STOPNIA „STATUETKA BUDOWNICTWA”: ZABEZPIECZENIE I REMONT KOPCA KOŚCIUSZKI, KRAKÓW, UL. WASHINGTONA – (GR. III – BUDOWNICTWO INŻYNIERYJNE) SKANSKA S.A. Oddział HYDROTREST KRAKÓW	listopad 2003	SKANSKA S.A. Oddział HYDROTREST PZITB & MOIIB
13.	branża elektryczna – SEP: II Ogólnopolska Konferencja Naukowo-Techniczna „Inżynieria elektryczna w budownictwie” – Kraków (możliwość indywidualnego dofinansowania do konferencji dla członków MOIIB)	28.11.2003	Stowarzyszenie Elektryków Polskich Oddział w Krakowie
14.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Organizacja procesu inwestycyjnego, umowy, kontrakty według unormowań europejskich (dla członków MOIIB udział bezpłatny)	grudzień 2003	Stowarzyszenie Inżynierów Doradców i Rzeczników PZITB & MOIIB



L.p.	Temat: kursu/seminarium/konferencji/wycieczki technicznej	Data	Wykładowca / Organizator
15.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Bezpieczeństwo i ochrona zdrowia na budowach. Plan bezpieczeństwa. (obowiązujące nowe rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych) <i>(dla członków MOIIB udział bezpłatny)</i>	grudzień 2003	Państwowa Inspekcja Pracy, Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego, PZITB & MOIIB
16.	Szkolenie nt. procedur administracyjnych w procesie inwestycyjnym	grudzień 2003	
17.	branża wodno-melioracyjna – SITWM: branża ogólnobudowlana – PZITB: Planowanie i realizacja inwestycji w budownictwie z uwzględnieniem warunków opracowania projektów dofinansowanych ze środków pomocowych Unii Europejskiej <i>(w trakcie negocjacji)</i>	grudzień 2003 (kurs 3-dniowy)	ZG SITWM PZITB & MOIIB
18.	branża ogólnobudowlana – PZITB: Wycieczka techniczna na budowę nagrodzoną w konkursie PZITB „Budowa Roku 2002”: NAGRODA 1. STOPNIA „OSKAR BUDOWNICTWA”: ZESPÓŁ BUDYNKÓW DYDAKTYCZNO-BIBLIOTECZNYCH UJ – KRAKÓW – (GR. VII – OBIEKTY DYDAKTYCZNE) PRZEDSIĘBIORSTWO BUDOWLANE BUDOSTAL 2 – KRAKÓW <i>(w trakcie negocjacji)</i>	 grudzień 2003	BUDOSTAL 2 KRAKÓW PZITB & MOIIB

Wojciech BILIŃSKI

Międzynarodowa Konferencja...



Uczestnicy konferencji

dokończenie ze str. 6

Podjmując taką tematykę konferencji i wybierając miejsce jej obrad, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa, jako organizator konferencji, oraz jego partnerzy z krajów Grupy Wyszehradzkiej pragnęli włączyć się w obchody Srebrnego Jubileuszu Pontyfikatu Jana Pawła II. Uczestnicy konferencji przesłali Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II telegram gratulacyjny z wyrazami głębokiej czci i podziękowań za 25-letnią posługę dla całego świata oraz życzenia na dalsze lata apostołowania.

W konferencji wzięło udział ok. 150 osób w tym ok. 40 z zagranicy – ze Słowacji, Czech, Węgier i Chorwacji. W otwarciu konferencji uczestniczyli m.in. prof. Marek Bryx – podsekretarz w Ministerstwie Infrastruktury i prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, prof. Józef Gawlik – prorektor Politechniki Krakowskiej, prof. Waław Seruga – dziekan Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej, prof. Jacek Śliwiński – dziekan Wydziału Inżynierii Łądowej Politechniki Krakowskiej, konsul generalny Republiki Słowackiej Janka Burianowa, przedstawiciele władz miasta Krakowa i województwa małopolskiego oraz przewodniczący organizacji budowlanych – Związków i Izb Inżynierskich ze Słowacji, Czech, Węgier, Chorwacji i Polski.

Wygłoszono następujące referaty (tytuły w kolejności alfabetycznej):

– Flaga Kazimierz, Karczmarczyk Stanisław
Kościół pod wezwaniem Matki Bożej Królowej Świata w Radomiu.

– Garecki Mariusz, Hebda Lesław
Renowacja zawilgoconych obiektów sakralnych
– Gutowski Tomasz, Jawański Witold
Nowoczesne technologie w budownictwie sakralnym

– Gyurkovich Jacek, Węclawowicz-Gyurkovich Ewa

Nowe kościoły – w poszukiwaniu sacrum
– Hollo Csaba
Kościoły okresu Arpadów (XI–XIII w.) wzdłuż rzeki Bodva na Węgrzech

– Hollo Csaba
Starochrześcijańskie pamiątki architektoniczne okresu rzymskiego w Pecs na Węgrzech
– Hudak Jan, Kvocak Vincent
Doświadczenia w projektowaniu i realizacji obiektów sakralnych na Słowacji
– Karczmarczyk Stanisław, Sych Piotr, Bereza Wiesław

Projektowanie i budowa wielofunkcyjnego Centrum Pielgrzymkowego Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie Łagiewnikach

– Kysel Jan
Przekrycie kościoła w Dudincach na Słowacji
– Melges Małgorzata, Melges Hubert
Budownictwo sakralne w Diecezji Krakowskiej (doświadczenia projektowe)

– Melges Małgorzata, Melges Hubert
Kościelne budynki użyteczności publicznej w Diecezji Krakowskiej (wybrane przykłady)

– Ouvin Josef
Ratowanie kościoła gotyckiego w Moście (Republika Czeska)

– Pavlik Miloslav
Współczesne trendy konstrukcyjne a architektura sakralna w Republice Czeskiej

– Rymsha Janusz
O figurze Matki Boskiej na szczycie minaretu przy Katedrze w Kamieńcu Podolskim na Ukrainie
– Terpakova Eva, Priganc Sergej

Diagnostyka jako instrument sanacji obiektów sakralnych na Słowacji

– Vaverka Jiri
Współczesne obiekty sakralne w Republice Czeskiej.

Uczestnicy konferencji mieli możliwość zapoznania się z kompleksem obiektów Sanktuarium, które uzyskało w ogólnopolskim konkursie „Budowa Roku 2002” nagrodę specjalną 1. stopnia.

Konferencja została wysoko oceniona przez jej uczestników, a także przez media (TV-Kraków i prasa krakowska, w której ukazały się obszernie artykuły, m.in. w „Dzienniku Polskim” i „Gazecie Wyborczej”).

Zygmunt RAWICKI

Materiały konferencyjne w cenie 35 zł można nabyć w Krakowskim Oddziale PZITB, ul. Straszewskiego 28, 31-113 Kraków, tel./fax – 012-4223089, e-mail:pztib@pztib.org.pl



Wzmacnianie strukturalne obiektów zabytkowych

(fragment referatu wygłoszonego na konferencji „Budownictwo sakralne w Krajach V-4”)

W obecnej chwili prawie wszystkie drobniagowe i szczegółowe roboty konserwatorskie w obiektach zabytkowych, wykonywane są przez wysoko specjalistyczne firmy, stosujące materiały odpowiednio do wieku i rodzaju remontowanej konstrukcji. W takim przypadku mało jest technologii materiałowych, stosowanych w budownictwie przemysłowym, które można bez modyfikacji zastosować do opisywanych prac.

Jednym z nielicznych wyjątków jest coraz częściej stosowana technologia wzmacniania konstrukcji przyklejaniem zewnątrz taśmami i matami kompozytowymi z włókien węglowych CFRP (Carbon Fibre Reinforced Plastic).

Ze względu na postępującą degradację, zmiany w najbliższym otoczeniu budowli (drgania, ruch ciężkich pojazdów, obciążenia dynamiczne, budowle podziemne, zmiana warunków gruntowo-wodnych itp.) utratę pierwotnych parametrów wytrzymałościowych, często zmuszeni jesteśmy odzwiercać pierwotne lub przystosowywać konstrukcje do większych obciążeń. Wielokrotnie alternatywą do wymiany poszczególnych elementów konstrukcyjnych jest ich strukturalne wzmocnienie.

O przydatności doklejanych zewnątrz wzmocnień materiałami CFRP do remontów obiektów zabytkowych zdecydowało kilka podstawowych czynników.

Podstawową zaletą wzmacniania strukturalnego obiektów budowlanych systemem doklejanych zewnątrz elementów kompozytowych CarboDur jest jego uniwersalność. Dzięki zastosowaniu specjalnego kleju epoksydowego, taśmy i maty kompozytowe zestawu CarboDur można stosować na różnego rodzaju podłoża (drewno, cegła, kamień, beton, stal itp.), pracujące w różnych warunkach wilgotności i temperatury. Wzmocnienie nie wymaga ingerencji w strukturę konstrukcji, a jedynie odpowiednie przygotowanie podłoża. Dzięki temu metoda doklejanego zbrojenia stała się znacznie bardziej ekonomiczna. Prostota i łatwość

metody umożliwiają aplikację nie tylko przez wyspecjalizowane firmy. Parametry fizyczne użytych materiałów, takie jak ich wytrzymałość i ciężar właściwy, umożliwiają zastępowanie znacznie większych elementów stalowych lub drewnianych, cienkimi, lekkimi elementami CFRP.

Doklejane zewnątrz materiały kompozytowe z włókien węglowych, o znacznie większych parametrach wytrzymałościowych, praktycznie nie zwiększają ciężaru i wymiarów wzmacnianych elementów. Przekroje użytych do wzmocnienia taśm i mat oraz dobra przyczepność ogromnej większości materiałów budowlanych do taśm i użytego systemowego kleju, umożliwiają łatwe „ukrycie” elementów wzmacniających, dzięki czemu oryginalna konstrukcja nie jest oszpecona materiałami „obcymi”.

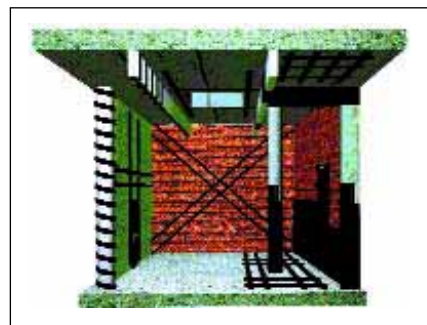
System taśm CFRP (Sika CarboDur) jest kombinacją włókien węglowych zatopionych w matrycy z żywicy epoksydowej. Włókna węglowe są ułożone równolegle, jednokierunkowo, tworząc materiał o własnościach anizotropowych. Uzupelnieniem taśm jest system mat (SikaWrap), przeznaczony głównie do wzmacniania elementów konstrukcji, w których występują naprężenia rozciągające i ścinające. Maty stosowane są wszędzie tam, gdzie stosowanie taśm (Sika CarboDur) jest niemożliwe lub znacznie utrudnione. Maty CFRP (SikaWrap) są szczególnie przydatne do wzmocnień słupów, dźwigarów i innych elementów o skomplikowanej geometrii.

System odpornych na korozję, doklejanych klejami na bazie żywic epoksydowych, elementów CFRP (systemu Sika CarboDur), zastępuje metodę wzmacniania konstrukcji przez doklejanie płaskowników stalowych.

Dodatkowym elementem wzmocnień są kształtki Sika CarboShear. Jest to system L-kształtnych elementów z włókien węglowych przeznaczony do wzmacniania stref ściennych w konstrukcjach betonowych. Efektywność kształtek z włókien węglowych została potwierdzona na str. 10



Witold Jawański



Uniwersalne zastosowanie elementów kompozytowych systemu CarboDur do wzmacniania różnych konstrukcji budowlanych



Wzmocnienia taśmami kompozytowymi z włókien węglowych Sika CarboDur ceglanego sklepienia kolebkowego w kościele św. św. Piotra i Pawła w Krakowie w 1999 roku.



Wzmacnianie strukturalne obiektów zabytkowych



Wzmacnienie konstrukcji kaplicy na Zamku w Kraszycynie

dokończenie ze str. 9
dzona pełnymi badaniami laboratoryjnymi i zastosowaniem praktycznym, najczęściej w przypadku zmiany schematu statycznego konstrukcji, jej uszkodzenia, pożaru, trzęsienia ziemi, tąpnięcia albo powstania błędu projektowego lub wykonawcy. Materiały CFRP (systemu CarboDur), nawet bez stosowania jakichkolwiek zabezpieczeń antykorozyjnych są odporne na korozję, wpływ wilgoci, agresywnego środowiska i innych procesów związanych ze starzeniem się materiału. W praktyce nie istnieje problem zmniejszenia nośności konstrukcji ze względu np. na korozję materiału i obniżenia jego parametrów wytrzymałościowych.

Taśmy CFRP (Sika CarboDur) mogą być dostarczone w dowolnej długości. To eliminuje konieczność połączeń, które w przypadku zastosowania płaskowników stalowych często nie były możliwe do uniknięcia.

Materiały CFRP są 40-krotnie lżejsze od stali, a ich wytrzymałość na rozciąganie przekracza 300'000 MPa. Cechy wytrzymałościowe w połączeniu z niewielkim ciężarem umożliwiają wykonanie prac, które wcześniej były niemożliwe albo bardzo trudne, bez użycia ciężkiego sprzętu, długiego wyłączenia obiektu z użytkowania czy budowania skomplikowanych rusztowań.

Wszystkie wyżej wymienione argumenty sprawiły, że osoby odpowiedzialne za prace remontowe w obiektach zabytkowych chętnie stosują opisane rozwiązania. Jednym z pierwszych obiektów wzmocnionych materiałami CFRP jest zabytkowy, drewniany most w Sins w Szwajcarii. Wzmocnienie zostało przeprowadzone w 1991 roku i od tego czasu obiekt jest stale monitorowany, stanowiąc jedną z bazowych referencji wprowadzane go w tamtym czasie nowego systemu.

Przykłady wzmocnień konstrukcji materiałami kompozytowymi CFRP

W Polsce jednym z pierwszych przykładów zastosowania materiałów kompozytowych do wzmacniania zabytkowych budowli sakralnych było, wykonane w 1999 roku, wzmocnienie strukturalne stropów XVII-wiecznego kościoła pod we-

zwaniem św. św. Piotra i Pawła w Krakowie. Prawdopodobnie na skutek osłabienia warstw podłoża postępowało nierównomierne osiadanie fundamentów kościoła, które spowodowało powstanie zarysowań na ceglany sklepieniu kolebkowym w głównej nawie. Jedną z przyczyn osłabienia podłoża pod fundamentami były prawdopodobnie wylwane przez lata agresywne substancje używane do wyprawiania skór, ponieważ budowla została wzniesiona na miejscu wcześniejszej garbarni. Ze względu na łatwość wykonania i mały ciężar zdecydowano się na wzmocnienie sklepienia taśmami Sika CarboDur.

System materiałów kompozytowych CarboDur został także wykorzystany do wykonania niewielkich wzmocnień zarysowanych konstrukcji muryowanych w innych kościołach krakowskich, m.in. św. Stanisława Na Skałce i św. Idziego oraz w Bazylice w Miechowie. W archikatedrze lubelskiej matami kompozytowymi SikaWrap została wzmocniona kopuła podtrzymująca latarnię nad nawą boczną. W katedrze na Wawelu użyto taśm CarboDur do wzmocnienia drewnianego jarzma podtrzymującego Dzwon Zygmunta. W ostatnich tygodniach zakończone zostały prace związane ze wzmocnieniem konstrukcji baszt i kaplicy w Zamku w Kraszycynie. Wzmocnienia tego obiektu wykonywane były etapowo od ponad roku. Ciekawostką jest fakt, że właśnie w czasie tej realizacji została przyklejona najdłuższa w Polsce taśma kompozytowa CarboDur o długości 34 metrów w jednym kawałku.

Możliwości opisanej technologii zostały wielokrotnie wykorzystane do wzmacniania zabytkowych obiektów sakralnych z różnych epok w wielu krajach. Najwięcej kościołów i innych obiektów zabytkowych wzmocniono we Włoszech. Tam też, w Ankonie, prowadzono badania i testy laboratoryjne na dużą skalę, określające przydatność materiałów systemu CarboDur do wzmocnień ścian, sklepień, łuków w muryowanych konstrukcjach ceglanych i kamiennych. Znane są także zastosowania elementów kompozytowych CarboDur do wzmocnień obiektów zabytkowych i sakralnych w obu Amerykach i na Dalekim Wschodzie.

Witold JAWAŃSKI

Przykłady wzmocnienia obiektów sakralnych systemem Sika CarboDur w różnych krajach europejskich:
a) Włochy
b) Bośnia i Hercegowina





Co w Krajowej Radzie?

W wydarzenia związane z II Zjazdem Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa pozostawiły ślad w pracach rady w ostatnich dwóch miesiącach. Organizacja zjazdu, przygotowane materiały i ich prezentacja delegatom, a także przebieg obrad, były krytykowane przez członków w regionach. Takie krytyczne relacje przekazywali delegaci i informacje prasowe.

Członkowie rady na kilku spotkaniach bardzo dogłębnie krytykę tę analizowali. Krytyka nie jest dla nikogo przyjemna, ale w tym przypadku należało się jej spodziewać. Czas zakończyć definitywnie okres organizacyjny i początkowych działań Izby. Mam nadzieję, że tak się stało, a wszystkim przybyło doświadczenia.

Wciąż trzeba jeszcze dograć współpracę organów Izby, także w radach okręgowych. Choć zjazdy (okręgowe i krajowy) dokonują wyboru własnych komisji kwalifikacyjnych, sądów dyscyplinarnych i rzeczników zawodu, to wszystkie te organy tworzą jednolity zespół działaczy. Samodzielność poszczególnych organów w realizowaniu ich własnych zadań merytorycznych i organizacyjnych ma jedynie podnieść ich skuteczność i sprawność.

Zupełnie niezależnie i samodzielnie w całej Izbie i w regionach wykonuje swoje obowiązki statutowe Komisja Rewizyjna: kontroluje, opiniuje, wytyka, a jak przekonaliśmy się na II Zjeździe – w swoim sprawozdaniu poddaje szerszej analizie wydarzenia i zjawiska zachodzące we wszystkich wybieranych organach.

Warto odnotować bardzo intensywnie prowadzone szkolenia wewnątrz jednostek Izby. Takie dwie sesje przeszła także Rada Krajowa. Tematy sesji to: prawo, którym się posługujemy, oraz inżynier budowlany w Unii Europejskiej. Takie treści i formy poznawania nowych spraw stają się oczywiste, ponieważ Izba musi brać na siebie szereg czynności administracyjnych, przekazywanych przez centralne instytucje państwowe. Izba musi przejąć funkcje urzędu. Na razie jest to bardziej odczuwalne w Warszawie w Biurze i Radzie

Krajowej, ale pewnie niedługo urzędniczy status poczują też okręgi.

Izba podjęła już szeroko zakrojone prace przy opracowywaniu państwowych aktów prawnych. Odbyna się to drogą opiniowania projektów tego prawa, które są przysyłane przez urzędy centralne, ale także opracowywania własnych propozycji zakresów i treści potrzebnych modyfikacji. Izba jest członkiem zespołu, który zorganizował się z inicjatywy trzech stowarzyszeń (PZITB, SARP i TUP), trzech izb samorządowych i dwóch izb gospodarczych: Izby Projektowania Budowlanego i Izby Projektowania Architektonicznego. Tych 8 organizacji spotyka się regularnie, pracując, poprzez swoich stałych przedstawicieli, nad przygotowywanymi nowelizacjami aktów prawnych.

Liczymy bowiem na to, że głos środowiska wyrażony przez taką szeroką reprezentację organizacji i zawodów będzie bardziej kompetentny i znaczący dla resortów i Sejmu. I choć to dopiero początek funkcjonowania tej formy aktywizowania się środowiska, to z przykrością muszę przekazać, że odnotowujemy pierwszą porażkę: nasze opinie i argumenty przedstawiane w toku prac nad nową wersją „Prawa o zamówieniach publicznych”, w większości nie zostały uwzględnione w wersji rządowej. Jeszcze będziemy próbować trafić do posłów, do Sejmu. To smutne, że w demokratycznym państwie bardzo trudno przebić się z opiniami środowisk i organizacji zawodowych!

I jeszcze jedna informacja dotycząca całej Izby. Podpisaliśmy akces do Europejskiej Rady Izb Inżynierskich Budownictwa (ECEC), organizacji zrzeszającej podobne, zawodowe budowlane izby samorządowe. Krok ten współgra z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, a także wieńczy trwające już od kilku lat kontakty ze środowiskiem budowlanym krajów Grupy Wyszehradzkiej prowadzone, w imieniu PZITB głównie przez Oddział Krakowski. A nam, członkom Małopolskiej Izby jest szczególnie przyjemnie, ponieważ jednym z podpisujących ten akces – jako członek delegacji Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa – był kolega Zygmunt Rawicki.

Zbysław KAŁKOWSKI

Trochę statystyki...

Przeciętne zatrudnienie w sektorze przedsiębiorstw w okresie trzech kwartałów br. wyniosło 4723,7 tys. osób i było o 3,9% niższe niż w roku poprzednim (wobec spadku odpowiednio o 4,7% przed rokiem).

Mniejszy niż w okresie dziewięciu miesięcy ub. roku spadek zatrudnienia w skali roku odnotowano w przetwórstwie przemysłowym (2,6%, wobec 6,9%) oraz transporcie, gospodarce magazynowej i łączności (3,4%, wobec 7,2%), a większy – w budownictwie (16,3%, wobec 12,1%) oraz górnictwie i kopalnictwie (6,1%, wobec 5,8%). W przetwórstwie przemysłowym spośród działów o znaczącym udziale w zatrudnieniu obniżyło się ono zwłaszcza w jednostkach produkcji odzieży i wyrobów futrzarskich (o 9,5%), maszyn i urządzeń (o 6,9%), wyrobów z surowców niemetalicznych pozostałych (o 6,4%). Zatrudnienie zmniejszyło się również w sekcjach: handel i naprawy (o 3,4%), wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, wodę (o 3,5%) oraz hotele i restauracje (o 9,0%), po wzroście odpowiednio w ub. roku. Podobnie jak w analogicznym okresie w latach poprzednich, wzrost zatrudnienia wystąpił w obsłudze nieruchomości i firm (o 2,6%). Zatrudnienie wzrosło także m. in. w działach: produkcja mebli; pozostała działalność produkcyjna (o 5,1%), produkcja pojazdów mechanicznych, przyczep i nacze (o 3,7%) oraz produkcja wyrobów z metali (o 3,1%).

Przeciętne miesięczne wynagrodzenie brutto w sektorze przedsiębiorstw w okresie trzech kwartałów br. wyniosło 2294,71 zł i było o 2,2% wyższe niż przed rokiem. Więcej niż przeciętnie wzrosły płace w wytwarzaniu i zaopatrywaniu w energię elektryczną, gaz, wodę oraz hotelach i restauracjach (po 3,3%), przetwórstwie przemysłowym (2,8%), a także handlu i naprawach (2,6%). Spośród działów przetwórstwa przemysłowego o znaczącym udziale w zatrudnieniu najwyższy wzrost przeciętnych płac wystąpił w jednostkach produkcji maszyn i urządzeń (o 5,1%), mebli; pozostałej działalności produkcyjnej (o 4,6%) oraz maszyn i aparatury elektrycznej (o 4,4%), a najniższy – w produkcji drewna i wyrobów z drewna oraz ze słomy i wikliny (o 1,0%), artykułów spożywczych i napojów (o 1,1%), a także wyrobów z surowców niemetalicznych pozostałych (o 1,5%). Spadek wynagrodzeń odnotowano w sekcji obsługa nieruchomości i firm (o 1,0%).

Spotkanie ECEC w Wiedniu

26 września 2003 roku w Wiedniu odbyło się 4. spotkanie Europejskiej Rady Izb Inżynierów Budownictwa (ECEC – European Council of Engineers Chambers). Deklarację wstąpienia do ECEC podpisali przewodniczący Izb Inżynierskich 10 krajów: Austrii, Niemiec, Włoch, Chorwacji, Słowenii, Czarnogóry, Słowacji, Czech, Węgier i Polski.

Wybrano władze ECEC na 3-letnią kadencję w składzie:

- przewodniczący – Rudolf KOLBE (Austria)
- wiceprzewodniczący – Karl Heinrich SCHWINN (Niemcy)

- wiceprzewodniczący – Mirko ORESKOVIC (Chorwacja)
- sekretarz generalny – Alcide GARA (Włochy)
- skarbnik – Crtomir REMEC (Słowenia)
- audytor – Jiri PLICKA (Czechy)

W skład delegacji Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa wchodził:

- Zbigniew Grabowski – prezes PIIB,
- Henryk Zobel – sekretarz Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej PIIB oraz
- Zygmunt Rawicki – członek Rady Krajowej PIIB i przewodniczący Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. **Zygmunt RAWICKI**



Delegacja PIIB



Działalność Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej przy Małopolskiej Okręgowej Izbie Inżynierów Budownictwa

Najważniejsze cele statutowe w działalności Komisji Kwalifikacyjnej określa obowiązująca ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. (Dz. U. z 2001 r. Nr 5 poz. 42 z późn. zm.)

Zgodnie z treścią tej ustawy i regulaminem uchwalonym przez Krajowy Zjazd Delegatów Izby Inżynierów Budownictwa, główne cele Komisji obejmują:

1. Prowadzenie postępowania w sprawie uzyskiwania uprawnień budowlanych w zakresie następujących specjalności:

- architektonicznej
- konstrukcji budowlanych
- drogowej
- mostowej
- instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń ciepłych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych
- instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń elektrycznych i elektroenergetycznych.

Decyzje o nadaniu bądź odmowie nadania uprawnień budowlanych podejmowane są przez Okręgową Komisję Kwalifikacyjną na podstawie:

- postępowania kwalifikacyjnego obejmującego sprawdzenie kierunku wykształcenia i odbytej praktyki zawodowej pod kątem zgodności z obowiązującym rozporządzeniem Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 175 poz. 1704) z dnia 19 września 2003 r., zmieniającego rozporządzenie w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. Nr 8 poz. 38).
- egzaminu testowego i ustnego przeprowadzonego w oparciu o zestaw pytań opracowanych przez Krajową Komisję Kwalifikacyjną i uzgodnionego z Urzędem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami terminy egzaminów winny być wyznaczone co najmniej po dwa razy w każdym roku kalendarzowym. Komisja Kwalifikacyjna przy MOiB przeprowadziła jeden egzamin w terminach: od 05.07.2003 r. do 09.07.2003 r., zaś następny zaplanowano w terminach: od 22.11.2003 r. do 30.11.2003 r.

Zestawienie ilościowe wyników egzaminów w terminie 5-9 lipca 2003 r. ilustruje załączona tabela.

TABELA 2

Liczba osób dopuszczonych do egzaminu w II sesji egzaminacyjnej

Specjalność	Liczba osób dopuszczonych do egzaminu
architektoniczna	3
konstrukcyjno-budowlana	55
drogowa	3
mostowa	2
instalacyjna w zakresie sieci, instalacji i urządzeń ciepłych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych	25
instalacyjna w zakresie sieci, instalacji i urządzeń elektrycznych i elektroenergetycznych	25

Analiza wyników pierwszego terminu egzaminu wykazuje kilka charakterystycznych zjawisk:

- niski procent pozytywnych wyników egzaminów (szczególnie części testowej) w grupie majstrów i techników
- zdecydowanie niższy procent pozytywnych wyników egzaminów niż miało to miejsce w ostatnich latach w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim.

Analiza tej sytuacji pozwala na wskazanie co najmniej kilku przyczyn:

- Zmiana formalnego zakresu wymagań do egzaminu, szczególnie w zakresie rozporządzeń dotyczących warunków technicznych projektowania i realizacji. Dotychczasowy zakres wymagań był wynikiem uzgodnień między Urzędem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego i Krajową Komisją Kwalifikacyjną.
- Całkowita zmiana zestawów pytań opracowanych oddzielnie jako jednolity zestaw obowiązujących w całej Polsce.
- Zwiększenie liczby pytań testowych obowiązujących przy poszczególnych zakresach uprawnień.

Po przeprowadzeniu dodatkowej weryfikacji, wszystkie zestawy pytań zostaną udostępnione w Internecie. Przed następnymi, zaplanowanymi centralnie w całym kraju, terminami egzaminów 25 maja i 23 listopada 2004 r. będzie można poznać wszystkie pytania ze zbiorów, z których losowane będą zestawy egzaminacyjne.

Tabela 1 ilustruje wyniki egzaminu z I sesji egzaminacyjnej 5-9 lipca 2003 r.

Tabela 2 ilustruje zestawienie liczbowe kandydatów do egzaminu w dniu 22 listopada 2003 r.

2. Przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego dla kandydatów na rzeczoznawców budowlanych.

Decyzję o nadaniu tytułu rzeczoznawcy budowlanego podejmuje Krajowa Komisja Kwalifikacyjna po zaopiniowaniu wniosku przez Okręgową Komisję Kwalifikacyjną.

Obecnie, zgodnie z obowiązującym regulaminem, powołano zespoły do oceny formalnej i merytorycznej składanych wniosków. Na szczelbu Komisji Krajowej opracowywane są zasady umożliwiające przeprowadzanie kwalifikacji w oparciu o ujednoczone kryteria.

3. Prowadzenie dyżurów informacyjnych w zakresie zagadnień związanych z ubieganiem się o uprawnienia budowlane i interpretacją obowiązujących przepisów dotyczących uprawnień.

Dyżury wprowadzono od początku stycznia 2003 r., tj. od momentu przejścia kompetencji w zakresie uprawnień budowlanych od Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego. Początkowo dyżury pełniono w każdy wtorek i czwartek w godzinach od 15 do 18. Na każdym dyżurze udzielono informacji i porad przeciętnie dla 20 - 30 zainteresowanych.

Od czerwca 2003 r. - stosownie do aktualnych potrzeb - dyżury pełnione są tylko w czwartki w godzinach od 15 do 18.

Ponadto Przewodniczący Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej - zgodnie z wymogami KPA - przyjmuje zainteresowanych w sprawach skarg i zażaleń w każdy pierwszy czwartek miesiąca w godzinach 16 do 18.

Stanisław KARCZMARCZYK

TABELA 1

Wyniki I sesji egzaminacyjnej przeprowadzonej w dniach 5-9 lipca 2003 r. przez Okręgową Komisję Kwalifikacyjną MOiB

1	2	3	4	5	6	7	8
specjalność	złożone wnioski	dopuszczenie do egz. testowego	liczba osób, które przystąpiły do egz.	liczba osób, które zdały test i dopuszczonych do egz. ustnego	liczba osób, zdających egz. ustny	liczba osób, które zdały egz. ustny	% osób, które zdały egzamin na uprawnienia (7/4)
architektoniczna	4	4	3	1	1	1	33%
konstrukcyjno-budowlana	100	100	88	48	48	47	53%
instalacyjna-elektryczna	35	35	29	12	12	12	41%
instalacyjna-sanitarna	48	46	40	23	23	23	58%
RAZEM MOiB	187	185	160	84	84	83	52%



Prof. Stanisław KUŚ

Certyfikacja w zawodzie inżyniera budownictwa (1)

Budownictwo jest tą dziedziną działalności gospodarczej, która ma ogromne znaczenie dla poziomu życia ludzi, tworzenia rynków pracy i stabilności społecznej oraz ekonomicznej. Fakt, że prawie 60 proc. majątku trwałego państw Unii Europejskiej pochodzi z inwestycji, że wartość produkcji to około 800 mln ecu, że firmy europejskie realizują 52 proc. światowych inwestycji, powoduje, że zawód inżyniera – twórca tych sukcesów – jest wszędzie, choć w różny sposób, chroniony prawnie.

Nowe pojęcie certyfikacji zawodowej – to jest określenia uprawnień i jakości, jak to przeniesiono z dziedziny towarów i usług – jest terminem na tyle ogólnym, że pozwala na ujęcie w nim wszelkich różnic występujących w różnych krajach.

Problematyka wzajemnego uznawania kwalifikacji jest w Unii Europejskiej zagadnieniem podstawowym z punktu widzenia mobilności – ruchliwości specjalistów z różnych dziedzin. Działalność inżyniera była dotychczas regulowana starą Dyrektywą 88/49/EEC, obejmującą również inne zawody. Podobnie i usprawniona nowa Dyrektywa 2002/0061 (COD), której podstawowe założenia zostały streszczone w dalszej treści artykułu, ma charakter ogólny. Specyfika działalności inżynierów budowlanych jest jednak na tyle szczególna, że powołana została w ramach Europejskiej Rady Inżynierów Budownictwa (ECCE) grupa robocza, której zadaniem jest dostosowanie Dyrektywy do potrzeb inżynierskich.

Przedstawione tutaj materiały i dokumenty są właśnie wynikiem dyskusji tej grupy roboczej.

1. Dyrektywa Parlamentu i Rady Europejskiej nr 2002/0061 (COD) dotycząca uznawania kwalifikacji zawodowych

(Streszczenie – numeracja według Dyrektywy)

1.1. Podstawa

Dyrektywa 2001/19/EC w sprawie uznawania zawodowego (luty, maj 2001) przyjęła za podstawę ustalenia Rady dotyczące decyzji pt. „Nowe europejskie rynki pracy, otwarte dla wszystkich z dostępem dla wszystkich”. Oznacza to, że w dziedzinie wzajemnego uznawania zawodów opracowano propozycje bardziej ujednoczonych, przejrzystych i elastycznych przepisów, opartych na bardziej szerokim i otwartym uznawaniu oraz dano pierwszeństwo takim dziedzinom, które umożliwią zainteresowanym obywatelom sprawną, kompletną obsługę i informację.

Specjalna grupa robocza powołana w sprawie kwalifikacji i mobilności ustaliła w 2001 r., że Unia Europejska i kraje członkowskie do 2005 r. wprowadzą ujednoczony, przejrzysty i elastyczny system uznawania kwalifikacji w określonych zawodach oraz doprowadzą do tego, że będzie on łatwiejszy w stosowaniu, szybszy i bardziej przyjazny dla użytkowników.

1.2. Podstawowy cel

Podstawowym celem propozycji jest: wpływ na elastyczny rynek pracy i usług, bardziej zwarte i uproszczone zbyt liczne obecnie przepisy, poprawienie postępowania, jasności i giętkości automatycznego uznawania uprawnień, lepsza administracja i poprawny system informacji i usług, prostszy i bardziej otwarty system przepisów.

1.3. Każdy kraj członkowski ma swoje przepisy, dotyczące kwalifikacji zawodowych. Jedynie wspólne przepisy europejskie mogą spowodować usunięcie dyskryminacji specjalistów.

2. Przedmowa do Dyrektywy

(1) Usunięcie utrudnień swobodnego przemieszczania się osób i usług oraz wzajemne uznawanie dyplomów, certyfikatów i innych dokumentów formalnych.

(2) Swobodne wypełnianie usług wewnątrz społeczności powinno być tak proste, jak w każdym indywidualnym kraju członkowskim zgodnie z jego wymaganiami.

(3) Migrant powinien być poddany zawsze procedurze przyjęcia bez dyskryminacji w każdym przypadku, kiedy to jest obiektywnie uzasadnione i właściwe.

(4) Specjalne przepisy powinny ułatwiać uprawianie zawodu na podstawie oryginalnego tytułu uzyskanego w „domu”.

(5) Różniące się przepisy dotyczące usług i osiedlania się powinny być w krótkim czasie ujednoczone.

(6) Zasady i uzasadnienia, które są podstawą różnych systemów uznawania uprawnień powinny nadal obowiązywać, ale powinny być poprawione na podstawie doświadczeń.

(7) Krajowe kwalifikacje powinny być szanowane, ale nie tylko na podstawie uzyskanych dyplomów.

(8) Krajowe wymagania dotyczące praktyki muszą być potwierdzone odpowiednim doświadczeniem zawodowym, a zbyt krótkie – wymaganiem uzupełnienia.

(9) Organizacje zawodowe, które ustaliły wspólną platformę uznawania uprawnień na poziomie europejskim powinny bardziej automatycznie uznawać posiadane licencje.

(10) Biorąc pod uwagę szybkość zmian technologicznych należy nadać większe znaczenie stałemu doksztalcaniu zawodowemu.

(11) Poprawienie i uproszczenie zasad wzajemnego uznawania uprawnień nie może być przeprowadzone przez kraje członkowskie, a powinno być dokonane przez Wspólnotę Europejską.

3. Dostosowanie tekstu Dyrektywy 2002/0061 (COD) do potrzeb inżynierów budownictwa

(Numeracja według Dyrektywy)

1. Cel

Dyrektywa określa zasady jak przyjmować specjalistów z różnych krajów – członków Unii Europejskiej.

2. Zakres

2.1. Dyrektywa stosuje się do cudzoziemskich inżynierów pracujących za granicą w innych krajach UE.

2.2. Każdy kraj członkowski powinien wyrazić zgodę na działalność zawodową obcokrajowców.

3. Definicja

3.1. Uprawnienia zawodowe są bezpośrednie związane z krajowymi przepisami prawnymi i administracyjnymi.

3.2. Uprawnienia zawodowe są gwarantowane przez organizacje zawodowe (izby, stowarzyszenia), zapisane na odpowiedniej liście (np. w UK – ICE).

3.3. Świadcstwem formalnego zaświadczenia uzyskanego przez kraje nieczłonkowskie Unii jest 3-letni okres ich treningu – dostosowania.

4. Efekty uznawania uprawnień

4.1. Uznawanie uprawnień zawodowych przez kraje gospodarzy pozwala migrantom na praktykę na takich samych prawach, jakie posiadają inżynierowie krajowi, jeżeli posiadają oni odpowiednie kwalifikacje.

4.2. Dla spełnienia zadań, zakres zawodu powinien być taki sam jak „w domu”.

4.3. Jeżeli działalność zawodowa wymaga szerszego profilu, to migrant może uzyskać zgodę wjazdową jedynie do pracy w swoim zakresie kompetencji.

5. Zasady wolnego wykonywania usług

5.1. Kraj, członek UE nie może ograniczać wolnego świadczenia usług, jeżeli:

– spełniający usługi jest legalnie zarejestrowany w swoim kraju,
– ma za sobą przynajmniej dwuletnią praktykę.

5.2. Działalność zawodowa jest ograniczona do 16 tygodni w roku.

5.3. Usługa będzie poświadczona tytułem zawodowym kraju goszczącego, a jeśli to niemożliwe, kraju rodzinnego.

6. Zwolnienia

Kraje goszczące powinny zwolnić wykonującego usługi od:

– autoryzacji przez rejestrację lub członkostwo organizacji zawodowej,
– rejestracji w publicznej organizacji przy składaniu rachunków,
– wykonujący usługi powinien na wstępie lub później zgłosić informacje o swoich usługach.

7. Punkty informacyjne

8. Współpraca administracyjna

dokończenie na str. 14



Certyfikacja w zawodzie

dokończenie ze str. 13

Odpowiednie kompetentne władze kraju goszczącego powinny znać legalne podstawy działalności zawodowej migranta. Władze te mają żądać podania punktów informacyjnych w kraju rodzinnym.

9. Informacje, jakie powinien otrzymać odbiorca usług.

Kraje członkowskie zapewnią uzyskanie dodatkowych informacji na temat:

- wpisu wykonawcy do rejestru handlowego,
- nazwy i adresu kompetentnej władzy nadzorczej,
- stowarzyszenia zawodowego lub podobnej organizacji (izby),
- przyznanej wykonawcy kwalifikacji zawodowej,
- referencji na temat przepisów zawodowych i ich otrzymania.

11. Poziomy kwalifikacji

poziom 1: zaświadczenie o kompetencji,
poziom 2: świadectwo – certyfikat,
poziom 3: dyplom świadczący o ukończeniu krótkiego kursu szkoleniowego,
poziom 4: dyplom świadczący o pozytywnym ukończeniu średnich kursów (minimum 3 lata, mniej niż 4 lata),
poziom 5: dyplom świadczący o ukończeniu studiów wyższych.

12. Równoważne warunki uzyskania kwalifikacji

13. Warunki uznania

13.1. Kraj goszczący wyraża zgodę na działalność zawodową w podobny sposób, jak w kraju rodzinnym, jeżeli zawód wymaga tam również posiadania uprawnień. Zaświadczenia o kompetencji powinny być uzyskane w rodzinnym kraju członkowskim i powinny świadczyć przynajmniej o poziomie kwalifikacji „o jeden stopień niżej”.

13.2. Te same warunki są stawiane migrantowi z kraju nie będącego jeszcze członkiem Unii, jeżeli pracował on zawodowo przynajmniej dwa lata podczas ostatnich 10 lat. Warunkami są:

- atestacja musi być dana przez kraj, członka UE,
- wykształcenie formalne musi być równoważne co najmniej poziomowi bezpośrednio niższemu od tego, jakie jest wymagane w kraju goszczącym, a przybysz musi być przygotowany do wymaganej praktyki zawodowej.

14. Wyrównywanie różnic

14.1. Nie ma przeszkód, aby wymagać od starającego się o pracę, aby uzupełnił odpowiedni okres adaptacji – przygotowania do trzech lat, lub poddał się testowi sprawdzającemu, jeżeli:

- okres jego edukacji jest krótszy o jeden rok od wymaganego w kraju goszczącym,
- przedmioty wykształcenia różnią się istotnie,
- uprawnienia uzyskane w kraju rodzinnym nie są ściśle podobne.

14.2. Jeżeli zaistnieje taka sytuacja, to starający się o pracę może wybrać albo okres adaptacyjny, albo egzamin sprawdzający. Jeżeli kraj goszczący nie daje wyboru takich możliwości, to powinien

on zawiadomić kraj pochodzenia migranta i odpowiednią komisję oraz podać przyczyny odmowy.

Jeżeli takie postępowanie nie zostanie przyjęte, Komisja UE może wymagać od kraju członka wycofania się.

15. Zniesienie wyrównania różnic na podstawie wspólnych uzgodnień

15.1. Organizacje zawodowe mogą poinformować Komisję UE o ich odpowiednich uzgodnieniach, obejmujących zestaw kryteriów kwalifikacji, świadczących



o rodzajach kompetencji. Jeżeli Komisja uzna, że zaproponowana podstawa ułatwia wzajemne uznanie kwalifikacji, informuje o tym zainteresowane kraje.

15.2. Jeżeli kraj – członek nie uważa, że uznawanie uprawnień jest wystarczająco gwarantowane, powinien o tym zawiadomić Komisję UE. Uznawanie doświadczenia zawodowego nie jest w Dyrektywie dostosowane do potrzeb inżynierów budownictwa, jest też w Dyrektywie podane w sposób zbyt skomplikowany.

46. Dokumentacja i formalności

46.1. Decyzja krajów członkowskich powinna opierać się na ustaleniach przewidzianych w Załączniku VII do Dyrektywy. Dokumenty nie mogą być starsze niż trzy miesiące. Dokumenty i informacje w nich zawarte są poufne.

46.2. Jeżeli zaistniały szczególne okoliczności, kraje przesyłające dokumenty powinny być o nich poinformowane. Powinny one sprawdzić ich prawdziwość.

46.3. Jeśli uzna się za celowe, to podpisany powinien być również wspólny kodeks postępowania zawodowego.

47. Procedura wzajemnego uznawania kwalifikacji

47.1. Odpowiednia władza kraju goszczącego potwierdza otrzymanie wniosku o pracę.

47.2. Procedura rozpatrzenia wniosku powinna być zakończona w ciągu trzech miesięcy.

48. Stosowanie tytułów

48.1. Migranci używają normalnie tytułu zawodowego kraju goszczącego. Jeżeli istnieją ograniczenia, można dodać do tytułu odpowiednie wyjaśnienie.

48.2. Jeżeli uprawnienia nadawane są przez stowarzyszenia lub izby, tytuł może być używany tylko wtedy, gdy wnioskodawca jest członkiem tej izby.

Jeżeli izby lub inne organizacje ograniczają kontyngent – liczbę osób w określonej kwalifikacji, muszą się dostosować do art. 3 Dyrektywy.

49. Znajomość języka

49.1. Inżynierowie korzystający z wzajemnego uznania uprawnień powinni mieć wystarczającą znajomość języka, który jest niezbędny dla praktyki zawodowej w innym kraju członkowskim.

49.2. Kraje członkowskie zapewnią starającym się o pracę możliwość uzyskania znajomości języka.

Zasady szczegółowe

50. Certyfikacja

50.1. Kraje goszczące, członkowie UE zapewnią, że przybysze mogą również używać tytułów uzyskanych w kraju rodzinnym, z dodatkiem dotyczącym ukończonego uniwersytetu itp.

50.2. W przypadku niejasności dotyczących kwalifikacji, przybysz powinien jednak używać tylko tytułu rodzimego.

52. Właściwe władze

52.1. Właściwe władze krajów goszczących i rodzimych powinny współpracować i zapewniać poufność ustaleń wzajemnych.

52.2. Każdy kraj – członek UE wyznaczy władze i organizacje uprawnione do nadawania lub uznawania odpowiednich uprawnień i dokumentów i informowania o tym innych krajów.

52.3. Każdy kraj – członek UE wyznaczy koordynatora działalności i przekaze do wiadomości innym krajom.

Zadaniem koordynatora jest:

- promowanie jednolitego stosowania Dyrektywy,
- zbieranie informacji związanych z jej realizacją.

Koordynatorzy mogą korzystać z „punktów kontaktowych” (to jest informatorów w innych krajach).

53. Punkty kontaktowe

Każdy z krajów – członków ustali punkty kontaktowe, których zadaniem będzie:

- dostarczenie wszelkich informacji potrzebnych zainteresowanym obywatelom i punktom kontaktowym w innych krajach,
- pomaganie zainteresowanym w zrealizowaniu ich praw związanych z realizacją tej Dyrektywy.

Punkty kontaktowe zobowiązane są do informowania Komisji UE o postępowaniach, które prowadzą, w ciągu dwóch miesięcy.

54. Komitet do uznawania kwalifikacji zawodowych



inżyniera budownictwa (1)

Komisja UE powołuje Komitet do uznawania kwalifikacji zawodowych, składający się z przedstawicieli krajów członkowskich, pracujący pod przewodnictwem Komisji UE.

Umowy międzynarodowe dotyczące wzajemnego uznawania uprawnień

Działalność inżynierska jest niewątpliwie jedną z najbardziej międzynarodowych – oparta jest na tych samych podstawach naukowych, operuje tymi samymi materiałami i w oparciu o te same zasady organizacyjne. Tym niemniej, nawet w Europie, wytworzyły się trzy podstawowe systemy uprawnień, pozwalających na pełnienie samodzielnych funkcji w budownictwie:

- **najstarszy system anglosaski** działa od 1824 r.; jego podstawą jest rejestracja przez stowarzyszenie (charter) (ICE), po ukończeniu przynajmniej trzech lat wykształcenia akademickiego, dalszych trzech lat stosownej praktyki inżynierskiej, egzaminu i czterech lat praktyki zawodowej –razem najmniej dziesięć lat. System jest rozszerzony na wszystkie kraje anglojęzyczne,
- **system francuski** rozszerzony na inne kraje romańskie; nie ma obowiązku licencji zawodowej, ale obowiązkowe jest ubezpieczenie zarówno projektu, jak i budowy. Koszty ubezpieczenia zależą od uznania akredytowanej uczelni. Jest on obecnie podstawą trójstronnego porozumienia Francja – Włochy – Wielka Brytania,
- **system niemiecki** wprowadzony przez Bismarcka około 1860 r.; oparty o izby inżynierskie będące obligatoryjnymi jednostkami prawnymi prawa publicznego. Najbliższy zasadom istnienia izb inżynierskich w krajach Grupy Wyszehradzkiej także w Polsce.

Wzajemne uznawanie uprawnień doprowadziło aż do 7 porozumień międzynarodowych.

- Washington Accord – Umowy Waszyngtońskie z 1997 r. podpisane przez stowarzyszenia i izby Australii, Kanady, Irlandii, Nowej Zelandii, Wielkiej Brytanii, USA, Południowej Afryki i Hongkongu,
- Engineering Mobility Forum – podpisana przez Austrię, Kanadę, Irlandię, Nową Zelandię, Wielką Brytanię, USA, Południową Afrykę, Hongkong, Japonię, Malesję, Koreę.

Podstawą uznawania uprawnień jest ukończenie studiów na akredytowanej uczelni o uzgodnionym programie nauczania, uznanych w kraju – sygnatariuszu, uznanych za właściwe do samodzielnej praktyki, posiadanie 7 lat praktyki zawodowej po studiach, w tym 2 lata na poważnych obiektach inżynierskich, oraz prowadzenie stałego doskonalenia zawodowego na odpowiednim poziomie,

- identyczne wymagania stawiane są w umowie APEC, obejmującej kraje Atlantyckie i Pacyfiku oraz Sydney Accord – porozumienie sprzed trzech lat,
- Trójstronne Porozumienie Włoch, Francji i Wielkiej Brytanii, obejmujące inżynierów o długim (magister – M. E.) i krótkim cyklu kształcenia (inżynier –bakalarz B. E.). Wa-

runki uznania są w tej umowie nieco inne. Należy posiadać rejestrację uprawnieniową w swoim i jednym z obcych krajów; okres studiów uniwersyteckich obejmuje 3 lub 5 lat, a czas praktyki zawodowej po studiach powinien wynosić przynajmniej 4 lata. Udowodniona praktyka inżynierska może być uzyskana jako wolny zawód lub jako pracownik przedsiębiorstwa. Dla uzyskania rejestracji uprawnień w obcym kraju obowiązkiem jest znajomość języka tego kraju.

Nieco inne są wymagania stawiane przez FEANI, Federację Europejską Stowarzyszeń Inżynierskich, dla uzyskania tytułu Europejskiego Inżyniera EUR ING. Jest to wprawdzie najstarsze z porozumień międzynarodowych (1960), ale obejmuje różne dyscypliny inżynierskie, nie tylko budownictwo, i stało się niewątpliwie wzorem dla późniejszych wymienionych umów. Rejestr FEANI wymaga przynajmniej 7 lat formacji zawodowej, a właściwie 8 lub 10 w zależności od długości studiów. Polskę reprezentuje w FEANI Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, a kilka z polskich politechnik jest zarejestrowanych w Indeksie FEANI.

W trakcie opracowania jest Europejski Rejestr Inżynierów Budownictwa (ECCE), mieszczący się w wymaganiach opisanej Dyrektywy 2002.

Charakterystyczne jest, że wszystkie (oprócz FEANI) wymienione porozumienia podpisane zostały przez organizacje samorządu zawodowego, a nie przez władze administracyjne. Stąd i aktywne włączenie się Polski do tworzenia europejskie-

ce zawodowej, powinno znaleźć się w Europejskim Rejestrze, a na pewno osoby z tytułem rzeczoznawcy po 10-letniej praktyce zawodowej.

Wymagania Dyrektywy są na tyle ogólne, że nie powinny istotnie wpłynąć na treść znowelizowanego Prawa budowlanego, może z wyjątkiem wprowadzenia konieczności stałego doskonalenia zawodowego.

Jesteśmy również przekonani, że spełnianie merytoryczne wymagania Ugody Waszyngtońskiej, choć na razie formalnie nie wprowadziliśmy się do tego systemu.

Na pewno jednak powinniśmy brać bardziej aktywny udział w pracach dotyczących wzajemnego uznawania uprawnień, gdyż znacznie więcej działają nasi sąsiedzi np. Czeska Izba Autoryzowanych Inżynierów, przy ujednoczeniu programów kształcenia (EUCEET) oraz Niemcy, którzy np. wystąpili z koncepcją powstania Europejskiej Izby Inżynierów Budownictwa, jako organizacji obejmującej izby krajowe.

Podsumowując, certyfikacja zawodowa inżynierów budownictwa jest niezbędnym warunkiem podnoszenia jakości zawodu i jego autorytetu – jest jednak na tyle delikatnym narzędziem, że nie można dopuścić do jego nadwartościowania.

Nie należy młodym inżynierom ograniczać możliwości wyboru pracy przez zbytnie uszczegółowienie jego zakresu. Stawianie specjalizacji zbyt wielu barier administracyjnych może stać się hamulcem inicjatywy twórczej i rozwoju. O podjęciu realizacji zadań inżynierskich powinien decydować sam zainteresowany, ogólnie uprawniony



go rejestru jest zadaniem Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, choć dotychczas zajmowała się tym Polska Grupa ECCE, powstała przy PZITB.

Przynajmniej 5000 polskich inżynierów, po 5 latach studiów akademickich i 3-letniej prakty-

inżynier, ponosić również odpowiedzialność za decyzje, a w razie popełnienia błędu ponosić dotkliwe konsekwencje. (Ciąg dalszy w następnym numerze)

Stanisław KUŚ

Zdaniem inspektora nadzoru budowlanego



Trochę dla przestrogi, a trochę dla zastanowienia się nad odpowiedzialnością zawodową i niewdzięczną rolą budowlanych w przypadku błędów w procesie inwestycyjnym, będę dzielił się z Państwem opiniami na temat spraw powstałych w wyniku naruszenia przepisów prawa budowlanego.

Rozpoczynam od poważnej i głośnej kilka miesięcy temu katastrofy budowlanej, która dzisiaj nie ma jeszcze jednoznacznego rozstrzygnięcia. W pewnej miejscowości zawałił się w szkole strop podwieszony. Wydarzyło się to niespełna rok po remoncie. Szczęście w nieszczęściu, że płyty stropowe spadły dwa dni po wręczeniu świadectw, więc nie było ofiar. Co by było, gdyby stało się to parę dni wcześniej?

Strop, do którego był mocowany strop podwieszany, był wykonany w konstrukcji stropu belkowego, stalowego z typowych dwuteowników. Na belkach ułożono blachę falistą, na której została wykonana wylewka cementowa o grubości 3 cm ponad falę. Strop podwieszony wykonywano zgodnie z decyzją o pozwoleniu na budowę, której załącznikiem był projekt budowlany. Określał on technologię montażu stropu podwieszanego w sposób ogólny, tzn.: wykonać zgodnie z instrukcją w systemie „Promatec”. Na wniosek wykonawcy, zaakceptowany przez projektanta, zastosowano system montażu stropu „Knauf”.

Firma wykonawcza nie wykonywała stropów podwieszanych w tej technologii. Postanowiono więc, że pracowników trzeba przeszkolić. Szkolenie prowadzone przez pracowników firmy autorskiej systemu „Knauf” zostało zakończone wydaniem certyfikatów ukończenia kursu pracownikom budującym szkołę. Inwestor zastępczy, nadzorujący budowę, stwierdził, że skoro pracownicy zostali świeżo przeszkoleni w tym zakresie, to nie musi im patrzeć na ręce.

Teoretycznie, przygotowanie firmy wykonawczej, potwierdzone certyfikatami, było odpowiednie, ale ktoś popełnił błąd, nie da się zważyć wszystkiego na splot nieszczęśliwych wypadków.

Na wyjaśnienie sprawy i wskazanie winnych naciskali mieszkańcy gminy, rodzice dzieci uczęszczających do tej szkoły, inwestor bezpośredni, czyli Urząd Gminy. Ekspert powołany do wyjaśnienia przyczyny katastrofy budowlanej, stwierdził, że

- rozstaw kotew mocujących noniusze do stropu był zbyt duży,
- zastosowane kotwy z zakupionego kompletu systemowego nie gwarantowały prawidłowego zakotwienia przy tym rodzaju podłoża i tej wielkości działających obciążeń. Nastąpiło zerwanie się łbów, a miejscowo niektóre kotwy zostały wyrwane z podłoża.
- kotwy przypuszczalnie mogły być mocowane w miejscowo nie zagęszczonym betonie.

Obecnie w szkole uczą się już dzieci. W czasie wakacji po raz drugi wykonano strop podwieszony, tym razem w systemie „Amstrong”. Ze względów psychologicznych nie mogło być już mowy o ponownym zastosowaniu systemu „Knauf”, mimo że sam w sobie być może nie przyczynił się do powstania katastrofy.

Cała sprawa będzie miała swój dalszy ciąg albo w prokuraturze (art. 95 pkt 3 Prawa budowlanego – gdy błąd zostanie uznany za rażący), albo u Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej (art. 41 pkt 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów). O jej rozstrzygnięciu poinformujemy w kolejnych wydaniach biuletynu „Budowlani”, po to, abyśmy wszyscy byli mądrzejsi o doświadczenia innych firm i abyśmy nie popełniali ich błędów.

Jerzy RASIŃSKI



Wiecha na uczelni

Trzy inwestycje w jeden miesiąc, a dwie zakończone w tym samym dniu – o taki nietypowy rekord postarał się Hochtief Oddział KPIS-Cracovia.

29 września krakowski oddział Hochtiefu oddał do użytku nowoczesne Centrum Oprogramowania Motorola w Pychowicach. Dokładnie miesiąc później, 29 października, najpierw świętował oddanie do użytku wybudowanej przez siebie najnowocześniejszej w Europie fabryki papierosów i przebudowanego budynku biurowego dla Philippe Morrisa, a godzinę później stawiano wiechę na potężnym kampusie Krakowskiej Szkoły Wyższej im. A. Frycza Modrzewskiego. Mimo ambit-

nego harmonogramu w terminie zakończono stan surowy otwarty.

- *Zgodnie z obyczajem polskich budowlanców stawiamy wiechę. Dotrzyliśmy terminu, mamy nadzieję, że nie zawiedliśmy inwestora i projektanta, który dzisiaj ma okazję przekonać się, jak jego wizja architektoniczna nabiera kształtów* – mówił podczas uroczystości dyrektor KPIS-Cracovia. Zakończenie całej inwestycji zaplanowano na 31 lipca 2004 r. Nowy rok akademicki 2004/2005 studenci największej prywatnej krakowskiej szkoły wyższej rozpoczną już w nowym obiekcie, którego będą im zazdrościli nie tylko prywatne, ale i państwowe uczelnie.



Uroczyste spotkanie
z laureatami konkursu
na Wawelu

Małopolska najlepsza

Ponad 20 proc. wszystkich nagród w prestiżowym konkursie „Budowa Roku 2002” zgarnęły budowy z Małopolski

Wszystkie budowy z naszego regionu, zgłoszone do bardzo prestiżowego w środowisku budowlanych konkursu Budowa Roku, znalazły się w gronie laureatów XIII edycji tej szczególnej rywalizacji. Małopolsce przypadły aż 3 spośród przyznanych w tym roku 8 „oskarów budowlanych”, 3 Nagrody II Stopnia, 6 wyróżnień i 3 dyplomy uznania.

Od wielu lat trwa cicha rywalizacja między stołecznymi i małopolskimi firmami budowlanymi. Co rok znajduje odzwierciedlenie w tym, cieszącym się dużym zainteresowaniem inżynierów budownictwa, konkursie. Dwa lata temu szliśmy łeb w łeb ze stolicą, rok temu Warszawa minimalnie nas wyprzedziła. – *W tym roku zajęliśmy zdecydowanie I miejsce w kraju* – podczas spotkania z laureatami konkursu z Małopolski nie ukrywał radości dr inż. Zygmunt Rawicki, przewodniczący komitetu organizacyjnego „Budowy Roku”. Wyniki naszych firm budowlanych naprawdę mogą cieszyć. Proces inwestycyjny oceniany jest pod względem nowoczesności, funkcjonalności, ekonomiczności zastosowanych rozwiązań i materiałów, jakości wykonawstwa, bezpieczeństwa i warunków pracy, organizacji budowy i czasu jej realizacji. Wszystkie małopolskie budowy przeszły pomyślnie przez sito III etapów weryfikacji. Ale pula nagród jest ściśle określona i trzeba ją rozdzielić sprawiedliwie. Tylko 8 spośród ponad 80 budów mogło zasłużyć na najcenniejszą statuetkę zwaną oskarem budowlanym.

Trzy oskary dla Krakowa

Budowy ocenia się w ośmiu kategoriach, bowiem trudno by było stosować takie same kryteria do budynków użyteczności publicznej, budownictwa mieszkaniowego, przemysłowego itd. Może instalacja odciągowo-odpylająca dla huty miedzi jest trudniejsza do zaprojektowania i wykonania, ale wodne centrum sportowo-rekreacyjne na pewno piękniejsze. O „oskara bu-

dowlanego” między sobą rywalizowały więc obiekty w następujących kategoriach: budownictwa mieszkaniowego, budownictwa przemysłowego i halowego, inżynierskiego, obiekty biurowe (2 kategorie), użyteczności publicznej, dydaktyczne, sportowo-rekreacyjne oraz inne.

Oskary budowlane przypadły trzem krakowskim spektakularnym inwestycjom zrealizowanym w 2002 r. Nagrodę specjalną i statuetkę „Budowa Roku 2002” otrzymało Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie Łagiewnikach. Budowla została zaprojektowana przez profesora Witolda Cęckiewicza, autorem projektu konstrukcji był dr inż. Stanisław Karczmarczyk. Statuetka powędrowała do generalnego wykonawcy sanktuarium – Chemobudowy Kraków S.A. Taką samą statuetkę otrzymał Budostal 2, generalny realizator i wykonawca Zespołu Dydaktyczno-Bibliotecznego III Kampusu UJ w Krakowie. Budynek zaprojektował profesor Marian Fikus, konstrukcję mgr inż. Marek Meinardi. Hydrotrest Skanska S.A. otrzymał „oskara” jako generalny wykonawca toru kajakarstwa górskiego w Krakowie. Tor zaprojektował mgr inż. arch. Andrzej Getter, konstrukcję mgr inż. Zbigniew Olszamowski.

Nie mniej cenne są Nagrody II Stopnia, które przypadły trzem innym małopolskim budowom. Za budynek biurowy AMK Kraków w Czyżynach nagroda powędrowała do Firmy Remontowo-Budowlanej Inter-Bud. Za budynek gimnazjum wraz z salą gimnastyczną w Rabie Wyżnej nagrodzono PHU Potoczak ze Skawy. Hydrotrest Skanska odebrał kolejną nagrodę za zabezpieczenie i remont kopca Kościuszki.

Szczególnie dużo, bo aż 6 wyróżnień w konkursie, to spore osiągnięcie małopolskich firm budowlanych. Otrzymały je następujące budowy z naszego regionu: zmodernizowana „Księżówka” – budynek Akademii Ekonomicznej (generalny wykonawca FB Władysław Filipowicz), most Wandy na Wiśle (Budimex Dromex S.A. o. Południowy – Mostostal Kraków), Trasa Cen-

tralna w Krakowie łącząca most Kotlarski z ul. Nowohucką (Krakowskie Przedsiębiorstwo Robót Drogowych S.A.), kryta pływalnia w Jaśle (Mitex S.A. Kielce), budynek administracyjny Geotermii Podhalańskiej (Mitex S.A. Kielce), Strażnica Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej PSP w Krakowie (Mitex S.A. Kielce), budynek biurowy Kraków Business Park w Zabierzowie (BE Energobudowa S.A. Warszawa). Listę nagrodzonych budów z Małopolski zamykają 3 Dyplomy Uznania dla: instalacji odciągowo-odpylającej Huty Miedzi w Głogowie (generalny realizator AMK Kraków S.A. w Krakowie), remontu koryta potoku Jachówka (Hydrotrest Skanska S.A.) i zespołu budynków mieszkalnych przy ul. Radzikowskiego w Krakowie (Dom-Bud M. Szaflarski i A. Chlebowski).

– *Sukces Małopolski na tle trudnej sytuacji w budownictwie i w całej gospodarce polskiej ma swoją wymowę. Jest odzwierciedleniem kondycji małopolskiego budownictwa i wyraźnym sygnałem, że jesteśmy gotowi na przyjęcie bardzo wymagających inwestorów* – mówił podczas spotkania z laureatami „Budowy Roku” wiceprezydent Zuziak. Z wyników rywalizacji był również bardzo zadowolony wicewojewoda Ryszard Półtorak: – *Zgarnęliśmy prawie 3 razy więcej nagród niż upoważniałaby nas powierzchnia Małopolski i liczba ludności w województwie.*

Tajemnica sukcesu małopolskich budów kryje się zapewne w bardzo dobrym przygotowaniu do pracy zawodowej absolwentów Politechniki Krakowskiej. Wydziały Budownictwa oraz Architektury PK uchodzą za jedne z najlepszych w kraju, a to przecież ich byli studenci tworzą trzony firm budowlanych w naszym regionie. Choć najdroższe biurowce zagranicznych holdingów, najpiękniejsze centra handlowo-rozrywkowe powstają w Warszawie, my mamy najlepszy potencjał ludzi, a Małopolska jest wciąż bardzo atrakcyjnym miejscem do inwestowania. **AK**



Najlepsze budowy Małopolski

Laureaci konkursu „Budowa Roku 2002”

Tytuły „Budowa Roku 2002” (nagrody I stopnia)

1. Tor kajakarstwa górskiego w Krakowie wraz z zapleczem

Inwestor: Miasto Kraków, generalny wykonawca: Hydrotrest Skanska S.A. Kraków

2. Zespół Dydaktyczno-Biblioteczny i Wejścia Głównego Kompleksu Nauk Biologicznych III Kampusu Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie

Inwestor: Uniwersytet Jagielloński Kraków, generalny wykonawca: Budostal 2 S.A. Kraków,

3. Bazylika Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie Łagiewnikach

Inwestor: Fundacja Sanktuarium Bożego Miłosierdzia Kraków Łagiewniki, generalny wykonawca – Chemobudowa Kraków S.A.

Nagrody II stopnia

4. Budynek biurowy AMK Kraków S.A. Kraków Czyżyny

Inwestor i organizator: AMK Kraków S.A., Grupa Mostostal Warszawa S.A., wykonawca: Firma Remontowo-Budowlana INTER-BUD

5. Budynek gimnazjum wraz z salą gimnastyczną w Rabie Wyżnej

Inwestor: Urząd Gminy Raba Wyżna, generalny wykonawca: PHU Potoczak Stanisław Potoczak – Skawa

6. Zabezpieczenie i remont kopca Kościuszki w Krakowie

Inwestor: Zarząd Rewaloryzacji Zespołów Zabytkowych w Krakowie, generalny wykonawca: Hydrotrest Skanska S.A. Kraków

Wyróżnienia

7. Budowa mostu Wandy przez rzekę Wisłę w Krakowie

Inwestor: Zarząd Dróg i Komunikacji w Krakowie, generalny wykonawca: BUDIMEX DROMEX S.A. Oddział Południowy – Mostostal Kraków

8. Trasa Centralna w Krakowie – połączenie drogowe na odcinku most Kotlarski – ul. Nowohucka

Inwestor: Zarząd Dróg i Komunikacji w Krakowie, generalny wykonawca: Krakowskie Przedsiębiorstwo Robót Drogowych S.A. Kraków

9. Kryta pływalnia w Jaśle

Inwestor: Gmina Miejska Jasto, generalny wykonawca: MITEX S.A. Kielce

10. Budynek administracyjny z centrum informacyjnym PEC Geotermia Podhalańska S.A. Zakopane

Inwestor: PEC Geotermia Podhalańska S.A. Zakopane, generalny wykonawca: MITEX S.A. Kielce

11. Strażnica Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej PSP w Krakowie

Inwestor: Komenda Miejska PSP w Krakowie, generalny wykonawca: MITEX S.A. Kielce

12. Budynek biurowy Business Park w Zabierzowie

Inwestor: KBP-1 Sp. z o.o. Brzeziny-Zabierzów, generalny wykonawca: Budownictwo Energetyczne Energobudowa S.A. Warszawa

13. Budynek „Księżówka” Akademii Ekonomicznej w Krakowie

Inwestor: Akademia Ekonomiczna w Krakowie, generalny realizator Spółdzielnia Rzemieślnicza „Budmet” w Krakowie, generalny wykonawca: FB F. F. Władysław Filipowicz Kraków

Dyplomy uznania

14. Remont koryta potoku Jachówka w miejscowości Jachówka powiat Sucha Beskidzka

Inwestor: Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej Kraków, generalny wykonawca: Hydrotrest Skanska S.A. Kraków

15. Zespół budynków mieszkalnych wielorodzinnych przy ul. Radzikowskiego w Krakowie

Inwestor, generalny realizator i wykonawca: DOM-BUD M. Szafarski i A. Chlebowski spółka jawna Kraków

16. Instalacja odciągowo-odpylająca dla pieców anodowych obrotowych w Hucie Miedzi „Głogów II” w Głogowie.

Inwestor: KGHM Polska Miedź SA Oddział Huta Miedzi „Głogów II”, generalny wykonawca: AMK SA Kraków, Grupa Mostostal Warszawa.



W następnym numerze m. in.:

(...) Inżynierowie EUR ING („Inżynier Europejski”) są wpisani do Rejestru FEANI, spisu osób, utrzymywane przez Sekretariat Generalny w Brukseli. Aktualnie na tę listę jest wpisanych około 25 500 osób. Wpis w Rejestrze FEANI jest dowodem, że w zależności od rodzaju i okresu praktyki, inżynier uzyskał określony poziom kompetencji zawodowej, potwierdzony przez właściwy organ na szczeblu krajowym i europejskim. Kraje członkowskie wymagają dodatkowo, zgodnie z przepisami Komisji, posiadania praktyki podyplomowej, aby otrzymać uznanie licencji. Komisja FEANI uważa, że inżynier, który otrzymał tytuł EUR ING, nie musi spełniać dodatkowo okresu adaptacji ani wypełniać testu kompetencji, który jest wymagany wg art. 4 Dyrektywy 89/48/EEC.

Szczegóły w tekście „Certyfikacja w zawodzie inżyniera budownictwa (2)”

(...) obowiązujące Prawo budowlane jednoznacznie precyzuje i określa wykroczenia wynikające z odpowiedzialności zawodowej osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, natomiast w przypadku wykroczeń wynikających z odpowiedzialności dyscyplinarnej podstaw do orzeczenia o wykroczeniu trzeba było szukać w różnych aktach prawnych, jak Kodeks postępowania karnego, Kodeks cywilny czy Kodeks pracy.

Czytaj „Odpowiedzialność zawodowa i dyscyplinarna”

A ponadto:

> harmonogram szkoleń na I kwartał 2004 r.

> egzaminy na uprawnienia budowlane

> regulaminy działania zespołów problemowych MOIIB

> wywiady ze specjalistami z różnych dziedzin budownictwa

> zasady opłacania składki członkowskiej w 2004 r.

Wyższy VAT – wyższe ceny

Z deklaracji rządu wynika, że nieodwołalnie od 1 maja 2004 r. wzrośnie stawka VAT na materiały budowlane z 7 do 22 proc. Mimo że do końca 2007 r. nowe mieszkania i usługi związane z ich budową będą jeszcze opodatkowane 7-procentową stawką podatku od towarów i usług, to i tak ceny mieszkań w przyszłym roku wzrosną. Wyższe będą przecież ceny materiałów budowlanych.

Zapowiedź wyższego VAT-u wyczyściła rynek nowych mieszkań w Małopolsce. Deweloperzy sprzedali nawet mieszkania, na które dopiero dostali pozwolenia na budowę. Duże obroty notują też składy budowlane, ponieważ inwestorzy zapopatrują się w towary na zapas. Kto planuje remont, teraz robi zakupy, mimo że limit ulgi remontowej obejmuje jeszcze 2004 i 2005 rok. Po 1 maja przyszłego roku parkiet, kafelki, armatura łazienkowa, stolarka okienna i drzwiowa – to wszystko może podrożeć.

Tymczasowa hossa, jaką notują producenci materiałów budowlanych, w połowie przyszłego roku może zamienić się w tragiczną bessę.

Inwestorzy indywidualni nie będą w przyszłym roku potrzebować towarów, w które zaopatrzają się już teraz. Po podwyżce cen zaczną też prawdopodobnie szukać towarów w szarej strefie i będą kupować taniej, ale bez rachunków. Takim praktykom oraz świadczeniu usług na czarno będzie sprzyjać również likwidacja ulgi remontowej.

Po wejściu do Unii Europejskiej Polska będzie miała jeden z najwyższych podatków VAT we wspólnocie. Tak bogate kraje, jak Niemcy, Austria, Finlandia, Szwecja zagwarantowały sobie 7-proc. podatek na nowe mieszkania, a jeszcze niższy VAT ma np. Hiszpania, Francja, Włochy i Luksemburg.

Szansę na obniżenie VAT-u w Polsce ma jeszcze budownictwo prowadzone w ramach polityki społecznej. Dyrektywa UE pozwala na zastosowanie tu stawki nie niższej niż 5 proc. Teraz chodzi o to, aby wykorzystać tę furtkę i sformułować korzystną definicję budownictwa społecznego w Polsce. W niektórych krajach zakres znaczenia tego terminu obejmuje budowę wszystkich mieszkań, nawet domów jednorodzinnych.

Najlepsze budowy Małopolski



12



11



16



15



14



7



8



13

4



5



3



9



2



6



Najlepsze budowy
Małopolski

1



10

